

SVĒTRĪTA ZVANI

Mineapoles - St. Paula
LATVIEŠU EV. LUT. DRAUDZES
VĒSTNESIS

Mācītāja Maija Čepure-Zemmels
2140 Orkla Drive
Golden Valley, MN 55427
Tāl. 763-546-8178

www.mndraudze.org
mndraudze@gmail.com

Diakone Milda Dauka
612-822-1855

BAZNĪCA un KANCELEJA
3152 - 17th Ave. So.
Minneapolis, MN 55407
Tāl. 612-722-4622
māc. 612-722-0174

2009. gads

JŪLIJS-AUGUSTS

Nr.7/8

Ārija Elksne

***

Mans prieks ir manas puķes -
Tāds kluss un vienkāršs prieks,
Caur to man krietni vieglāk
Šo dzīvi dzīvot tiek.

Jo cilvēks, kam ir puķes,
Kam puķes ziedus ver,
Arvienu kaut ko gaida,
Arvienu kaut ko cer.

Jo plaukšana ir brīnums,
Uz kuŗu skatīties
Mums savā aizmāršībā
Vēl aizliedzis nav Dievs.

- - -

Māc. Maija Cepure

Dievs ir mana paaugstinātā vieta, kas dod īsto drošību un patvērumu.

Dievs Kungs ir mūsu stipra pils. Dziedātāju vadonim. No korachītu dziesmām augstām balsīm. Dievs ir mūsu patvērumš un stiprums, īsti varens palīgs bēdu laikā. Tāpēc mēs nebīstamies, kaut arī zeme dreb un kalni pašā jūras vidū nogrimst. Lai viņas ūdeņi kauc un vijņi ceļas un no viņas dižošanās kalni dreb. Taču Dievapilsētu iepriecina Viņa strauti. Tā Visaugstākajam ir par mājokli. Dievs ir viņas vidū, tā nešaubīsies. Dievs viņai palīdz, rītam austot. Tautas kauc, un valstis krīt, zeme izkūst, kad Viņš paceļ savu balsi. Kungs Cebaot ir ar mums, Jēkaba Dievs ir mūsu stiprā pils. Nāciet un raugiet tā Kunga darbus, kas iztrūcina zemi, Kas karus apstādina līdz zemes galiem, ka salauž stopus, šķēpus sadauza un bruņas ar uguni sadedzina. Rimstaties un atzīstiet, ka es esmu Dievs, augstāks par tautām, par visu pasauli! Kungs Cebaot ir ar mums, mūsu stiprā pils ir Jēkaba Dievs! (46. Psalmš)

Liekas, ka pēdējos gados luterāņi izvairās dziedāt savu himnu "Dievs kungs ir mūsu stiprā pils". Ne tikai amerikāņu, bet arī latviešu draudzēs, pat ļoti nozīmīgos dievkalpojumos, semināru beidzot, dievkalpojuma veidotāji to ignorē, jo kaut arī tā tik spēcīgi apliecina ticību Dievam, paužot dziļu pārliecību, ka Viņam var uzticēties un uz Viņu paļauties, Viņš ir ne vien stiprs un varens Visuvaldītājs, bet arī savu stiprumu un spēku pielieto mums par labu. Viņš ir *par* mums un tādēļ ir mūsu patvērumš un stiprums.

Tas ir tiesa, ka tādi vārdi, kā patvērumš, stiprums, un pat stiprā pils, bez ticības pieredzes, var likties abstrakti un paslīdēt gaŗām ne tikai mūsu sirdij, bet pat ausīm, darot mūs vienaldzīgus un miegainus. Bet ar ticības pieredzi, ar Dieva pieredzi tie kļūst dzīvi. Mana pieredze, tava pieredze, mūsu pieredze, saplūstot kopā ar visos laikos dzīvojošo Dieva ļaužu pieredzi, kļūst par visu ticīgo kredo, kas pauž tik stipru ticības pārliecību un uzticēšanos Dievam, ka liekas, to nekas nevar satricināt, jo tās stiprums nāk no paša Dieva. Tas liek mums atcerēties, ka Dievs ir patvērumš ne tikai man un tev, bet visiem, kas to apliecina, arī tiem, ar kuriem man īsti labi nesader.

Kaut arī man ļoti patīk 46. Psalmā latviešu tulkojums, ka Dievs ir mūsu stiprā pils, diemžēl tas traucē Psalmā izpratni. Arī angļu valodas tulkojumi, izvairās tulkot tieši tos vārdus, kas ir lietoti ēbreju tekstā, kas saka, ka Dievs ir nevis mūsu stiprā pils, bet mūsu paaugstinātā vieta.

Ko tad galu galā nozīmē "paaugstinātā vieta", ka psalmists tādā sajūsmā to piedēvē Dievam, bet mums tie neko nenozīmē?

Lieta ir tāda, ka Psalmā galvenais mērķis ir - rādīt divas "paaugstinātās vietas", stādot tās vienu otrai pretī. Tās ir divas iespējas, kur cilvēks meklē patvērumu. Viena dos īstu, otra maldīgu drošību un patvērumu. Viena ir patiesa pils, ko nekas nespēs sagraut, bet otra ir it kā balons, zūdoša kā mirāža.

Tā kā vajāšanu laikos cilvēki bēga un meklēja patvērumu kalnos, tad kalni vai paaugstinātā vieta, simboliski nozīmēja patvērumš, drošība. Bez tam, psalmista laikos, ļaudis cēla svētnīcas pakalnos un kalnos, lai tur tiktos ar savu Dievu, Viņu pielūdzot tie meklēja no Dieva patvērumu un drošību. Viss būtu bijis labi, ja tauta nebūtu sākusi pielūgt arī citus dievus, sak, jo vairāk, jo labāk! - dubults neplīsīs! Bet te nu bija notikusi pārrēķināšanās. Viņu īstais Dievs sadusmojās, bet neīstie dievi nespēj dot īsto patvērumu un drošību, to spēj tikai īstais Dzīvais Dievs. Elku dēļ, kalni ir krituši neslavā. No īstas patvēruma vietas tie ir kļuvuši par

DIEVKALPOJUMI

Jūlijā:

Svētdien, 5. - Piektā svētdiena pēc Vasarsvētkiem. Dievkalpojums mūsu draudzē nenotiek. Visi piedalās dievkalpojumos vietējās draudzēs.

Mācītāja ņem brīvu vienu nedēļu - no 9. līdz 15. jūlijam.

Svētdien, 12. - Sestā svētdiena pēc Vasarsvētkiem. DIEVKALPOJUMS.
plkst.10:00 Pēc dievkalpojuma, sadraudzība.

Svētdien, 19. - Septītā svētdiena pēc Vasarsvētkiem. DIEVKALPOJUMS ar Svēto
plkst.10:00 vakarēdienu un Sv. Marijas Magdalēnas atceri.
Pēc dievkalpojuma, sadraudzība.

Svētdien, 26. - Astotā svētdiena pēc Vasarsvētkiem. DIEVKALPOJUMS ar Svēto
plkst.10:00 vakarēdienu un Sv. Jēkaba vecākā/apustuļa atceri.
Pēc dievkalpojuma, sadraudzība.

Augustā:

Mācītāja ņem brīvu vienu nedēļu - no 29. jūlija līdz 5. augustam.

Svētdien, 2. - Devītā svētdiena pēc Vasarsvētkiem. DIEVKALPOJUMS.
plkst.10:00 Pēc dievkalpojuma, sadraudzība.

Svētdien, 9. - Desmitā svētdiena pēc Vasarsvētkiem. Mūsu Kunga apskaidrošanas
plkst.10:00 dienas DIEVKALPOJUMS ar Svēto vakarēdienu.
Pēc dievkalpojuma, sadraudzība.

Svētdien, 16. - Vienpadsmitā svētdiena pēc Vasarsvētkiem.
plkst.10:00 Kapu svētku DIEVKALPOJUMS "Crystal Lake" kapos.

Svētdien, 23. - Divpadsmitā svētdiena pēc Vasarsvētkiem. Pateicības DIEVKALPO-
plkst.10:00 JUMS par Dieva dotajiem ieročiem ar Svēto vakarēdienu.
Pēc dievkalpojuma, sadraudzība un M. Bergmaņa referāts par Latvijas
Republikas faktiskās neatkarības atjaunošanas dienu.

Svētdien, 30. - Trīspadsmitā svētdiena pēc Vasarsvētkiem. DIEVKALPOJUMS.
plkst.10:00 Pēc dievkalpojuma, sadraudzība.

Septembrī:

Svētdien, 6. - Četrpadsmitā svētdiena pēc Vasarsvētkiem. DIEVKALPOJUMS ar
plkst.10:00 Svēto vakarēdienu, Pēc dievkalpojuma, sadraudzība.

To, ka Dievs ir mans palīgs un stiprā pils, visspilgtāk kā dzīvu patiesību parasti piedzi-voju tieši tad, kad mēs viens otram par to liecinām. Tas parasti notiek pavisam nejauši, telefo-na sarunās ar jums, pavisam negaidīti, neparedzēti, sarunas gaitā kaut kā notiek, ka mēs, sa-runas partneri, atkal un atkal viens otram liecinām, ka dzīvojam no Dieva žēlastības, ka Viņš par mums gādā, kaut arī tajā pašā laikā gan viens, gan otrs pārdzīvojam vai nu smagus zaudē-jumus, vai sāpes, vai kādas citas grūtības. Un tad tā brīnumaini notiek, ka liecinot par Dieva žēlastības darbiem mūsu labā, mēs tajā pašā laikā to piedzīvojam un saņemam, kļūstam stip-rāki, cerīgāki, priecīgāki, pateicīgāki un sirds top siltāka.

Tā ir dzīva patiesība, mums nav no kā baidīties. Dzīvais Dievs ir palīgs un īstais dro-šais patvērumš - īstā paaugstinātā vieta.

Tu vari priecāties, laimīgais, dzirdi un zini - tā ir dzīva patiesība, Visvarenais dzīvais Dievs ir arī *par* Tevi - Dievs Kungs ir mūsu stiprā pils, kur bēdās varam tverties. Viņam lai slava un gods!

Turpinām agrāk iesāktos Dr. M.K. Gulbja rakstus par *dievkalpojuma kārtības izpratni*.

GRĒKSŪDZE.

Reiz kādā iestādē, savu kārtu gaidot, sāku nepacietīgi staigāt pa gaiteni. Uz grīdas ie-raudzīju mazu zīmīti, kas saistīja manu uzmanību. Tas bija izgriezums no kāda žurnāla, ko kāds cits gaidītājs pazaudējis. Tajā bija stāstīts par mācītāju, kas reiz saskaitījis visus Bībelē minētos grēkus. Skaitis bija paprāvs - veseli 726! Par šo sarakstu viņš minējis savā svētru-nā. Nākamajā nedēļā vairāki draudzes locekļi zvanījuši, lūdzot mācītāju šo sarakstu publicēt. Viens no viņiem teicis: "Es gribu zināt, kurus grēkus vēl neesmu izmēģinājis!" Jādomā, ka viņš to teicis jokodamies, bet patiesi - ir cilvēki, kas apzināti grib grēkot. Ir arī tādi, kas savu grēcīgumu neapzinās. Bet ir neskaitāmi citi, kuŗu vēlēšanās vislabāk izteikta dziesmas vār-dos: "Ak, kā es vēlētos daudz labāks kļūt!" Bieži jo bieži kristīgais cilvēks pārdzīvo to, ko apustulis Pāvils aprakstījis savā vēstulē romiešiem: "Jo labo, ko gribu, es nedaru, bet ļauno, ko negribu, to es daru." (Rom.7,19)

Psicholoģija un reliģija ir sniegusi gan līdzīgus, gan dažkārt arī atšķirīgus vai pat pretē-jus ieteikumus, ko darīt ar šādu vainas izjūtu. Romas katolicismā privātā grēksūdze (bikts) ir galvenais veids, kā ar Dieva piedošanas saņemšanu kristīgais cilvēks tiek atbrīvots no grēka nastas smaguma. Mārtiņš Lutērs privāto grēksūdzi nebūt neatmeta, bet asi kritizēja cilvēku vellīgās iedomas, ka ar labiem darbiem vai rituāliem, kuŗus priesteris bija biktī noteicis, mēs varot kaut kā nopirkt Dieva piedošanu. Privātā bikts protestantismā tomēr izzuda. Tās vietā daudzviet nāca pastorālās konsultācijas dzīves problēmās, kas sevī ietver arī privātās grēk-sūdzes elementus. Protestantu konfesijās privātu biktī aizstāj publiska grēksūdze dievkalpo-jumā.

Zīmīgi, ka grēksūdze ir dievkalpojuma sākumā, tūlīt aiz introīta un tam sekojošā Dieva slavinājuma. Psalmu grāmatā ir rakstīts: "Kas drikst kāpt tā Kunga kalnā, un kas stāvēs Viņa svētajā vietā? Kam nenoziedzīgas rokas un skaidra sirds.." (Ps.24,3-4) Senais psalmists to rakstīja par uzkāpšanu Tempļa kalnā, lai tur pielūgtu Dievu. To pašu mēs varam attiecināt uz Dieva pielūgšanu mūsu dievkalpojumā - nākot Viņa priekšā, mums jābūt sirdīs skaidrotiem. To nespējam panākt mēs paši. To izdara Dieva piedošana. Bet šī piedošana ir jāizlūdz.

Izskaidrojot bērniem dievkalpojuma kārtību, esmu lietojis šādu salīdzinājumu: mājā ieejot, mēs noslaukām savas kājas, gluži tāpat mums jānožēlo mūsu grēki, lai ar skaidrotām sirdīm Dieva priekšā ieietu dievkalpojumā.

Agrāk mums bija noteikta grēksūdzes lūgšana dievkalpojumam bez dievgalda un cita - dievkalpojumam ar dievgaldu. Jaunajā Dziesmu grāmatā ir vairāki grēksūdzes varianti: 1) grēksūdzes lūgšana, ko agrāk lietoja dievgalda reizēs (sk.1.lpp.); 2) grēksūdzes lūgšana, ko var apvienot ar dziesmas "Es savus grēkus sūdzu" pirmo pantu (sk.4.-5.lpp.); 3) grēksūdzes psalma dziedājums (Ps.51,3,12-14; sk.5.-7.lpp.); 4) kāda īpaša grēksūdzes kārtība (sk.13.-14.lpp.).

Uzmeklē šos variantus Dziesmu grāmatā! Vienalga, kuŗu grēksūdzes variantu mācītājs lieto, šis ir brīdis, kad mums patiešām jāizsūdz Dievam savi grēki. Nepietiek ar vārdiem vien. Lai vārdus pavada arī mūsu jūtas un domas. Kādreiz es domāju par noteiktiem grēkiem. Citreiz atzīstu Dieva priekšā savu cilvēcisko grēcīgumu, konkrētus grēkus neminot. To man ir tik daudz! Visus uzskaitīt es nespēju.

Esmu dzirdējis cilvēkus sakām: "Bet gluži tik smagi, kā grēksūdzes lūgšanā teikts, es nejūtos!" Ja mūsu izjūtas nesaskan ar katru grēksūdzes vārdu, mums ir jāatceras tas pats, ko jau iepriekš minēju par introitu: šis ir kopīgs dievkalpojums, kuŗa formas nevar sevī ietvert visas dažādās izjūtas, ko attiecīgajā brīdī pārdzīvo ikviens dievlūdzēja sirds. Ja kopīgās grēksūdzes vārdi neizsaka tieši tavu grēku sajūtu, tad nāc pats savā lūgšanā Dieva priekšā, atzīstot savu grēcīgumu, kā pats to saskati. Jo vairāk par savu grēcīgumu domāsim, jo vairāk arī spēsim atzīt tā smagumu. Esmu grēkojis ne vien darbos, bet arī vārdos un domās. Esmu grēkojis, ne vien ļaunu un sliktu domājot, runājot vai darot, bet arī visu labu pilnā apmērā nedarot, nedomājot un nerunājot.

Agrāk grēksūdzi skaitīja mācītājs viens pats, pārējiem dievkalpojuma apmeklētājiem domās līdzī pievienojoties vai dažkārt klusi čukstot. Jaunajā Dziesmu grāmatā esam mudināti grēksūdzi teikt visi kopā. Ja nu dievkalpojums ir visu kopīga aktivitāte, tad tas tā arī būtu jā dara. Un ar laiku, iespējams, to arī iesāksim darīt.

Grēksūdzi nobeidzot, mēs dziedam: "Kungs, apžēlojies! Kristu, apžēlojies! Kungs, apžēlojies!" Šī dziedājuma izcelšanās ir ļoti nozīmīga. Kaut ko līdzīgu teica cilvēki, kas pie Jēzus nāca Viņa zemes dzīves laikā. Aklais vīrs, vārdā Bartimejs, saucis: "Jēzu, Tu Dāvida dēls, apžēlojies par mani!" (Mk.10,47) Šo saucienu dzirdam arī no diviem aklajiem. (Mt.20,31) Kānaāniešu sieviete lūgusi Jēzu tādiem pašiem vārdiem: "Ak, Kungs, Tu Dāvida dēls, apžēlojies par mani!" (Mt.15,22) Desmit spītāļīgie vīri lūgušies: "Jēzu, Meistar, apžēlojies par mums!" (Lk.17,13)

Kā redzam, sākotnēji šiem vārdiem nebija tieša sakara ar grēksūdzi. Tie bija vārdi, ko cilvēki lietoja, dažādās vajadzībās nākot pie Kristus. Ne visās liturģijās tie ir saistīti ar grēksūdzi. Ir tādas liturģiskas kārtības, kuŗās tas ir pilnīgi atsevišķs dziedājums, kas nav pakārtots grēksūdzei.

Austrumu kristietībā izveidojās kāda lūgšana, kuŗā pēc katras petīcijas draudze pievienojās, dziedot: "Kungs, apžēlojies!" - tā ievietota mūsu Dziesmu grāmatā variantu daļā (sk.-15.-17.lpp.).

Sākotnējo un vēlāko izpratni varu arī savās domās apvienot. Tā nu arī es, šos vārdus dziedot, bieži iedomājos sevi to ļaužu pulkā, kas gāja pie Jēzus ar savām vajadzībām - ne tikai grēkus nožēlojot vien.

"Kungs, apžēlojies! Kristu, apžēlojies! Kungs, apžēlojies!" Šie vārdi atskanējuši kristīgās Baznīcas dievkalpojumos un privātās lūgšanās gadsimtiem ilgi. Pat tad, kad viss dievkalpojums notika latīņu valodā, šo frazi aizvien dziedāja Jaunās Derības grieķu valodā: "*Kirie, eleison!*" Tādēļ dažkārt es sevi iedomājos kā vienu no miljoniem miljoniem, kas gadsimtu plūsmā nākuši un arī tagad nāk pie Jēzus ar savām lūgšanām.

Grēksūdzei seko Dieva piedošanas pasludināšana - ABSOLŪCIJA. Tā ir tikpat nozīmīga kā pati grēksūdze. Dievkalpojuma apmeklētājs gan var sirsnīgi savus grēkus izsūdzēt, bet Dieva piedošanu viņš tomēr neapzināsies tik labi, ja absolūcijas laikā nebūs sevī uzņēmis mācītāja teiktos vārdus.

Ja pēc absolūcijas tev ir kādas šaubas par Dieva piedošanu, tad atceries Svēto Rakstu apsolījumu: "Ja atzīstamies savos grēkos, tad Viņš ir uzticīgs un taisns, ka Viņš mums piedod grēkus un šķīsta mūs no visas netaisnības." (1.Jņ.1,9) Līdzīgs apsolījums ir Vecajā Derībā: "Kaut jūsu grēki arī būtu sarkani kā asinis, tomēr tie paliks balti kā sniegs; kaut tie arī būtu kā purpurs, tomēr tie kļūs kā vilna." (Jes.1,18) Dieva lielo piedošanu apstiprina Jēzus līdzība par pazudušo dēlu (Lk.15,11-32), kā arī Viņa vārdi ļaundarim pie krusta (Lk.23,43).

Dzīvē mēs grēkojam. Tādēļ dzīve dzīvojama Dieva piedošanā. Ja arī Dieva žēlastību izlūdzamies personiskās lūgšanās, liela nozīme ir kopīgai grēksūdzes lūgšanai dievkalpojuma sākumā.

Sekojošais raksts ņemts no 2000.g. 25. marta avīzes "Svētdienas Rīts".

Patriotisma kristīgie pamati.

"Svētīga tā tauta, kam Tas Kungs ir par Dievu!" (Ps.144,15)

Kas ir patriotisms? Kādi ir dzimtenes mīlestības garīgie pamati? Vai kristietis var būt patriots? Vai jēdziens "tēvzeme" ir kristīgs? Vai uzskats, ka kristietim savas ticības dēļ obligāti ir jābūt pacifistam un kosmopolītam, ir pareizs? Šiem un citiem līdzīgiem jautājumiem ir veltītas šīs pārdomas.

1. Patriotisma kā nacionālas ideoloģijas (idejiskuma) latviskā būtība.

Kas ir nacionāla ideoloģija?

Nepretendējot uz termina pilnību, kā darba definīciju varam pieņemt sekojošo: tā ir intelektuāli noformētu ideju un vērtību kopums, kas izsaka jau pastāvošu nacionālas pašapziņas kopību, identitāti. Tā, izteikta un izkopta, rezonējot šo identitāti veicina un kultivē.

Nācijas pašapziņa savā ziņā līdzinās augoša bērna pašapziņai. Ir kāds brīdis, kad bērns sevi sāk apzināties kā "es", kā atsevišķu un sevišķu. Līdzīgi arī etniska vienība savā attīstībā piedzīvo brīdi, kad tā sevi apzinās kā kaut ko īpašu, kā lielu vērtību, kas ir jāuztur, jāizkopj un - nepieciešamības gadījumā - arī jāaizstāv.

Latvieši šobrīd jūtas neērti, tādi kā izbiedēti, alergiski, dzirdot vārdu "nacionāla ideoloģija" savienojumu. Vārdam "ideoloģija" vēl joprojām ir stipra komūnistiskās propagandas piegarša, jo tā ir bijusi vienīgā ideoloģijas alternatīva ilgus komūnisma gadus, tāpēc jebkuŗa ideoloģija vēl joprojām neapzināti tiek saistīta ar tām pašām asociācijām, kuŗas izsauca komūnistiskā ideoloģija, proti - uzbāzīgu nekaunību, aprobežotību, neargumentētību, aklu pakļaušanos, sociālo konjunktūru, monstrozu kroplību, pazemojošu "smadzeņu skalošanu", politiska balagāna spēlēšanu u.tml.

Savu negatīvo lomu diemžēl ir nospēlējis arī Kārļa Ulmaņa "Vadoņa" kults - tas ir viens no iemesliem, kāpēc mēs nevaram no pagātnes vienkārši pārņemt jau gatavus nacionālas ideoloģijas paraugus. Tautas pašapziņas identifikācija ar vienu vai dažu, pat izcilu, politiķu personālijām ir izrādījusies nopietna kļūda.

Mēģinājums nacionālo pašapziņu pamatot savulaik mākslīgi izdomātajā dievturības sistēmā tāpat ir izrādījies neveiksmīgs sava samākslotā rakstura un neīstuma dēļ. Noteiktās

inteligences aprindās tas ir izraisījis pat gluži pretēju efektu.

Vārdu "nacionālisms" savukārt ir degradējusi komūnistiskā ideoloģija, iztēlojot to kā vienas nācijas pārākuma sludināšanu pār otru. Veselīgas nacionālas pašapziņas izkopšana un savas nacionālās un etniskās identitātes saglabāšana tika uzskatīta par ideoloģisku noziegumu pret pastāvošo režīmu un kā tāda arī vajāta. Tas ir atstājis nopietnas sekas, īpaši jaunajā paaudzē - vienaldzību pret savu nacionālo identitāti.

Šobrīd lielu ietekmi uz nacionālās identitātes praktisko pašapziņu atstāj mūsdienu straujie internacionalizācijas, masu komūnikācijas, globalizācijas, mobilitātes un pieaugošās savstarpējās atkarības apstākļi ekonomikā, politikā, sociālajā u.c. jomās. Šie faktori vedina nacionālismu saredzēt gandrīz tikai kā izolacionismu, archaismu, kam ir vairs vienīgi mūzejska vērtība.

Padomijas gados mēs bijām spiesti baidīties no savas nacionālās identitātes saglabāšanas, šobrīd mēs tiekam kārdināti no tās atteikties pārprasta "mūsdienīguma" vārdā. Mēs atkal baidāmies izskatīties divaini, nesaprasti u.tml. citu acīs, tātad - "kalpa" sindroms mūs vēl joprojām negrib atstāt.

Nākas konstatēt, ka šobrīd Latvijā nav nopietnas valstiskas vai cita veida institūcijas (tajā skaitā, diemžēl, arī Baznīcas), kas atbalstītu un sistēmiski kultivētu nacionālās pašapziņas ilgtermiņa veidošanas programmas. Patlaban šis process galvenokārt norit pašplūsmē un visbiežāk tas ir pakļauts tikai spontāna entuziasma vadībai.

Pieredzot, ka starptautiskajās attiecībās liela loma ir kopējam priekšstatam par to, kas un kādi mēs kā tauta un valsts esam, beidzot esam nonākuši pie atziņas par nepieciešamību veidot "Latvijas tēlu" ārzemēs kā diplomātisku precī (vārds neitrālajā nozīmē).

Šāda ideju un vērtību sistēma ir vajadzīga arī savai iekšējai, pašmāju. lietošanai.

Šī atziņa liek mums meklēt atbildes uz šādiem retoriskiem jautājumiem:

1. Kurš to darīs, ja ne *mēs pašī*? Un ir pavisam skaidrs, ka neviens cits mūsu vietā to nedarīs un arī nav ieinteresēts to darīt. Kā jebkuŗam individam, arī katrai tautai ir jā rūpējas par savas identitātes uzturēšanu un apliecināšanu sev un citiem. Lai arī cik divaini tas izklausītos, padomju apspiestības gadi nacionālās indentitātes apzināšanā un izturētgrības stiprināšanā savā ziņā bija ražīgāki. Mūsdienu latviešu inteliģence vēl nav spējusi izkristalizēt veselīgu, celsmīgu un gudru nacionālas ideoloģijas paradeigmu (paraugu).

2. Kad, ja ne *tagad*? Daudz kas jau ir nokavēts, bet daudz ko vēl var pagūt. Nacionālās apziņas atkopšanaš un tālākizveidošanas reālitate ir izrādījusies daudz grūtāks, sarežģītāks un ilglaicīgāks uzdevums nekā 20.gs. deviņdesmito gadu sākumā Atmodas pacēlumā kāds būtu varējis iedomāties.

Ir vienkārši uzdot šādus un līdzīgus neērtus un grūtus jautājumus, bet būtu tikai godīgi vaicāt: Vai Baznīcai ir ko piedāvāt savai tautai un valstij?

Jā, ir.

(turpinājums sekos)

Celsmes dienu lektores novērojumi par mūsu draudzi.

Tā kā man ir dāvāta šī īpašā iespēja dalīties ar gūtajiem iespaidiem Celsmes dienu laikā Mineapolē, tad vispirms vēlos pateikties visai draudzei par sirsnīgo uzņemšanu, kā arī atsaucību un aktīvo iesaistišanos manu priekšlasījumu laikā, uz ko tik ļoti biju cerējusi. Paldies par jūsu klātieni un dzīvo līdzdalību! Paldies par dziļiem jautājumiem, patiesām šaubām un atsaucīgām, starojošām seļām! Paldies par mana darba novērtējumu dažādos veidos! Tā kā mans sākotnējais mērķis bija ne tikai mācīt jūs, bet arī no jums mācīties, tad atskatoties varu

sacīt, ka esmu daudz ieguvusi un ļoti ceru, ka šis process ir bijis abpusējs. Šajā pavisam īsajā pārskatā vēlos dalīties ar trīs galveniem novērojumiem par manu pieredzi jūsu draudzē. Savas domas izsaku ar cerību, ka tās jūs garīgi cels un iedrošinās turpināt celt evaņģēlisku Kristus draudzi.

Savos semināros vairākkārtīgi uzsvēru, ka evaņģēliskās draudzes pamatā ir radikāla viesmīlība, par kuŗu lasām Svētajos Rakstos. Viesmīlīga, draudzīga un atvērta draudze ir tāda, kuŗā tās locekļi un viesi jūtas kā mājās. Šajā saistībā mans pirmais novērojums ir, ka jūs esat viesmīlīga draudze, kuŗā valda siltums un atvērtība vienam pret otru. Šis siltums izstāro no draudzes mācītājas un no daudziem, daudziem dažāda gada gājuma draudzes locekļiem, ieskaitot tās pāris jauniešu un bērnu sejas, kuŗas sastāpu svētdienas rītā. Mans vēlējums draudzei ir nesamierināties ar to, kas jums jau ir, bet gan turpināt augt un attīstīt viesmīlību visos iespējamajos veidos, lai visas paaudzes atrastu savas garīgās mājas un piederību jūsu draudzē. Būt kristītiem un iesvētītiem vēl nenozīmē iekšēji piederēt draudzei, tomēr piederības sajūta rodas tad, ja visi draudzes locekļi mēģina piepildīt radikālas viesmīlības principu viens pret otru.

Otrs ļoti svarīgs novērojums par draudzi ir, ka jums īpaši patīk sarunāties vienam ar otru. Lai gan sākotnēji biju mazliet norūpējusies par to, kā izdosies mani semināri (nevis lekcijas), kuŗās būtu aktīvi jāpiedalās arī klausītājiem, jau pēc pirmās pusstundas biju patīkami pārsteigta par klausītāju aktīvo līdzdalību, kas izpaudās gan kā spēja klausīties, gan izteikties. Tāpēc arī turpmāk iedrošinu ikvienu draudzes locekli darīt visu, lai draudzes ikdienas dzīvē sarunas vienam ar otru - īpaši starp dažādām paaudzēm - nekad neaprimtu. Draudzi tur kopā neskaitāmas cilvēku attiecību saiknes. Savukārt, šīs saiknes ir dzīvas, īstas un veselīgas tikai tad, ja pastāv saruna, kuŗā viens ar otru protam sarunāties konstruktīvā veidā. Tāpēc turpiniet runāt un rast jaunus risinājumus visam! Dievam vienīgajam pieder pēdējā patiesība, bet ar Viņa spēku un padomu varam mīlēt un pieņemt viens otru arī tad, ja mūsu viedokļi atšķiras.

Visbeidzot, pēdējais vērojums starp ļoti daudziem, kuŗus nav iespējams šajā īsajā pārskatā uzskaitīt, ir, ka jūs esat draudze ar dziļu garīgumu, kas vēlas Dieva valstību celt šeit un tagad. Jūs ziniet kāpēc piederat draudzei - lai kopā pielūgtu Trīsvienīgo Dievu un būtu baznīca un draudze savā noteiktā kulturālā kontekstā Kristus dēļ. Novēlu jums turpināt celt Dieva valstību visur - savās ģimenēs, draudzē un visā pasaulē ar tiem līdzekļiem, iespējām un spēkiem, kas jums šodien jau dāvāti! Mans vērtējums ir, ka jums vēl ir ļoti, ļoti daudz ar ko dalīties vienam ar otru un ar pasauli. Lai Dievs stiprina, iedrošina un vada jūs, mīļā Mineapoles un St. Paulas draudze, Dieva valstības celšanas darbā, uz ko katrs viens un visa baznīca vienmēr esam un būsīm aicināti.

Pateicībā par iespēju jums kalpot, mācītāja Dace Zušmane.

Kapu svētki liek domāt par vertikāli.

Katrā Latvijas rajonā, pilsētā un visnomaļākajā miestīnā, kas parastā ceļu kartē pat nav atrodams, vasaras brīvdienās notiek kapu svētki.

Viesītes mācītājs Alvis Āboliņš latviešu kapu svētku fainomenu pētījis savā diplomdarbā - pirmo reizi tos pieminam izdevies atrast kādā 1831. gada avīzē. Tolaik pagānisko tradīciju, piešķirot tai jaunu saturu, savā paspārnē ņēmusi baznīca, jo arī kapos var runāt par mūžīgo dzīvību.

Kā stāsta Kurzemē kalpojošais mācītājs Kārlis Puķītis, šāda nepieciešamība radusies visai pragmatisku (lietišķu) apsvērumu dēļ.

19. gadsimta sākumā kāds Zaubes mācītājs ievērojis tukšos solus dievkalpojumā. Izrādījās, latvieši tā vietā, lai klausītos viņa teikto sprediķi, rušinās pa kapiem. Tad nu mācītājs paņēmis kori un devies dievkalpojumu noturēt kapos. Pēc laika šo praksi pārņēmusi Dubultu draudze, un tad jau arī cita pēc citas pārējās draudzes.

"Latvija patiešām ir vienīgā valsts, kur uz kapu svētkiem aicina baznīca, ārzemnieki par to mēdz brīnīties," smaida māc. K. Puķītis. Viņš aprūpē Piltenes, Landzes un Užavas draudzes cilvēku garīgos apvāršņus. Užavā nelielajā kapsētiņā mācītāja uzrunu ierodas noklausīties tikai divi cilvēki, taču ikkatru kapu svētku neatņemama sastāvdaļa ir mācītāja mierinājuma un iepriecinājuma vārdi, atgādinājums domāt arī par sarežģītākām lietām. "Uz to aicina arī katrā kapsētā redzamās krusta zīmes: horizontāle ir mūsu ikdienas dzīve, vertikāle - garīgā pasaule. Agrāk vai vēlāk katram pienāk brīdis, kad jāmirst, un tas jādara drošu prātu," saka mācītājs, atklājot bezbailīgas sirds teoloģisko recepti: "Cilvēkam jābūt gatavam mirt šodien, bet jācer godam nodzīvot 100 gadu." Ja mācītāju mērķis, apmeklējot kapu svētkus, ir saruna par būtiskiem garīgiem jautājumiem, daudzveidīgāki iemesli ir pārējiem ļaudīm.

Reizi gadā kapu svētkos satiekas sen neredzēti radnieki - īpaši jau Vidzemē viņi sabrauc kopā pat veselām dzimtām, un kapu svētki izvēršas par īstiem svētkiem. Sirmmāmiņām, kuņas spiestas mitināties blokmāju dzīvokļos, tuvinieku kapavietas aizstāj mazdārziņu. Pirms kapu svētkiem viss tiek ravēts, pārstādīts, laistīts. Un nav noslēpums arī tas, ka daudzi cilvēki ar rūpēm par tuvinieku kopiņām cenšas dzēst dzīves laikā sakrāto attiecību parādu. Arī šādas pārdomas ir neatņemama kapu svētku sastāvdaļa, un tās risināt palīdz mācītāja klātie, zināms svinīgums un arī tradicionālie baznīcas "hiti" Tuvāk pie Dieva kļūt un Augšā aiz zvaigznēm, bez kuļiem vismaz kurzemnieku kapu svētki nav iedomājami.

Imants Vīksne (nra.lv 6/20/09)

###

DRAUDZES DZĪVE

###

Dāmu saimes ziņas.

Pie galdiņa jūnijā kalpoja - Celsmes dienās Kristīne Kontere, Anna Hobbs; pārējās jūnija svētdienās Biruta Sviķe, Skaidrīte Štolcere, Anna Ozoliņa, Dzintra Priļapa.

Ziedus uz altāra lika Astrīda Bergmane, Aija Vikmane, Selga Pētersone, Birmaņu ģimene.

Par sadraudzību Celsmes dienās - piektdien, sestdien, un svētdien rūpējās Dāmu saime; 14. jūnija svētdienā Sarma Straumane, Sk. Štolcere, Baiba Rudzīte, Laila Švalbe; pārējās svētdienās Lidija Pētersone, Sarma Straumane, Dzintra Priļapa, Maija Klinsone, Ilze Grotāne.

Pavasara tirdziņš.

Kad pienēnītes sveicina mūs no zaļās pakalnītes, kad maijpuķītes zied un smaržo pacerēs, kad ceriņi tik tikko plaukst un jau smaržo, tad Mineapoles un St. Paulas draudzes Dāmu saime rīko Pavasara tirdziņu.

Strādāts un rūpēts tika daudz, lai viss labi izdotos. Cilvēki nāca un gāja, gan tiksmīnājās, gan iepirkās. Latvisko ēdienu un cepumu galdi tukšojās ātri. Tāpat izpirka loterijas biļetes, gan laimes pilnas, gan tukšas - bez laimes. Grāmatu mīļotāji un lasītāji arī bija dāsni. Tirdziņa beigās grāmatu krājumi bija saplakuši. Arī mūsu iemīļotie un vienmēr gaidītie mākslinieki, rotkāļi un citi pārdevēji bija apmierināti. Paldies darbiniekiem, pārdevējiem un pircējiem, jo bez viņiem nebūtu tirdziņa.

Patlaban laiks ir silts, saulīte silda, bet pēc mēnešiem gaidīsim visus ļaudis/apmeklē-

tājus no jauna, kad sals kniebs degunā, saulīte būs "ar zobiem" un baznīcas lejas telpās smaržos piparkūkas - mūsu Ziemsvētku tirdziņā! ap

Pateicības.

Gribu pateikties par dalību Celsmes dienu izkārtošanā Garīgās valdes darbiniekiem, draudzes priekšniekam Geroldam, kas bez visa cita veica arī mūsu lektores tehniskā asistentu pienākumus. Laimonis Sproģis darbojās ar svētbrīžu izkārtošanu un vadīšanu. Sarmas Straumanes darbība bija ļoti daudzpusīga, - viņa vadīja lūgšanu, gādāja par sestdienas maltīti, un arī uzņēmās parādīt mūsu viesīnai kaut nedaudz no Minesotas. Paldies Sarmai un paldies Kristīnei Konterei un Annai Hobbs, par dežūrēšanu pie galdiņa, kā arī Birutai Sprūdai par kalpošanu piektdienas vakarā ar klavieru spēli pavadot mūsu dziedāšanu. Ivars Zemmelis uzņēmās atbildību par visu, kas saistīts ar mūsu vieslektores vadīšanu, bet Aldis Švalbe bez lūgšanas vadīšanas, ko vadīja arī Laila Švalbe, pildīja arī pērminderļa pienākumus.

Paldies mūsu dāmām, un Dāmu saimes priekšniecei Aldonai Ponei, par svētdienas garšīgajām pusdienām, kuņģis saldo ēdienu - debesmanna ar mērci gatavoja garīgās valdes locekle Anita Jurēviča. Tagad ir skaidrs, ka kārtīgai debesmannai vajaga vest mannu no Latvijas.

Paldies Dievam, par Viņa žēlastību un vadību, mudinot mūs par Celsmes dienu lektori uzaicināt māc. Daci Zušmani, gan arī viņas - mudinot pieņemt mūsu uzaicinājumu. Paldies par to. Lai Dieva svētība pavada māc. Daces Zušmanes kalpošanu arī turpmāk.

Māc. Maija.

Kapu svētki notiks svētdien, 16. augustā

"Crystal Lake" kapos plkst. 10:00 no rīta.

Gaisā zvani dzied. Es eju
 Dieva Kunga svētnīcā,
 Redzu: tik daudz mīļu seju
 Vārtos mani sagaida.
 Visi draugi tie un brāļi,
 Tēvi, mātes, sentēvi -
 Kādreiz tuvi, tagad tāli -
 Citas saules gaitnieki.
 Esiet sveiktas, galvas sirmās
 Baltā staru vainagā,
 Jūsu rokas bija pirmās,
 Kas mūs šurpu vadīja.
 Un tu, draugs, kas dienā baigā
 Aizgāji no šejienes,
 Nāc, lai veļos tavā vaigā,
 Prieku manai sirdij nes.

Sēru ziņas.

† Šī gada 10. jūnijā, 98 gadu vecumā, mūža miegā iemīga mūsu draudzes locekle MARTA SNIĶE, dzimusi Liepiņa 1911. gada 24. aprīlī, Gostiņos, Krustpils pagastā, lauku mājās, daudz bērnu ģimenē.

Tāpat kā daudzi citi, Martas ģimene bēga no krieviem, kādu laiku dzīvoja Vācijā DP nometnēs, kur Marta apguva šuvējas arodu. Amerikā viņa ieradās kopā ar vecākiem 1952. gadā, Dienviddakotā. Bet jau tajā pašā gadā devās uz Mineapoli, kur viņa atkal satika Vācijas nometnē iepazīto Jāni Smuikši-Ray. Abi apprecējās un devās uz Ņujorku, vēlāk dzīvoja Čikāgā, bet 65. gada rudenī atgriezās Mineapolē. Šeit 69. gadā Marta piedzīvoja sava vīra nāvi.

1977. gadā satika šķirteni Fredi Ernestu Sniķi, apprecējās un dzīvoja Sniķa mājās Viskonsinā, bet vēlāk abi pārnāca uz dzīvi Mineapolē. Bet pienāca laiks, kad arī Fredis aizgāja mūžībā un Marta palika viena. Viņai vajadzēja palīdzību, vispirms jau lai pārietu uz dzīvi ārpus mājā. Un to nu var saukt par lielu Dieva cilvēku žēlastību, ka palīga grūtības līdz pat Martas dzīves beigām uzņēmās Aija Vikmane ar sava dzīvesdrauga, Viļa, līdzdalību.

Aizgājēju Martu Sniķi izvadījām no "Crystal Lake" bērnu mājas uz kapiem šī gada 17. jūnijā. Pēc tam bērnieku mazais pulciņš atgriezās baznīcā pie Vikmaņu pāra sarūpētās bērnu kafijas un azaida. (MC-Z)

"Tā nu paliek ticība, cerība, mīlestība; šās trīs,
bet lielākā no tām ir mīlestība." (1. korintiešu 13:13).

Lidijas Ielejas dzīve.

Lidija dzimusi 1913. gada 23. martā Daugavpilī. Vecāki Radions un Proskovija Smoļakovi; tēvs strādāja būvējot podiņu krāsnis; ģimenē viens brālis un vairākas māsas - Lidija bija jaunākā.

I. Pasaules karā ģimene devās bēgļu gaitās uz Maskavu un vēlāk uz Ukrainu. Pēc Latvijas atbrīvošanas atgriezās Daugavpilī, kur Lidija uzauga. Vasarās Lidija reizēm brauca tēvam līdz uz būvēšanas darbiem Latgalē.

Lidija iepazinās ar kaprāli Kārli Ieleju, kas dienēja Daugavpils garnizonā Zemgales divīzijas artilērijas pulka štābā. Iesākumā vecāki nepiekrita viņu draudzībai, jo neuzticējās karavīriem. Bet, kad Kārli labi iepazīna, tad viņu iemīlēja. Kārlis un Lidija salaulājās 1931. gadā. Lidija kļuva par armijas sievu, pārgāja no vecticības uz luterticību, un sāka mācīties latviski. Pirmais dēls Leonīds dzima 1932. gadā; otrais dēls Imants dzima 1933. g., bet mira 9 mēnešu vecumā.

Kad kārlis kļuva par galveno rakstvedi pulka štābā, viņš ar Lidiju apmeklēja virsnieku sarīkojumus. Lidija atcerējās reizes, kad viesojās kara ministrs ģen. Jānis Balodis ar savu kundzi. Kad virsnieki brauca ezerā zvejot, Lidija ciemojās krastmalā ar Baloža kundzi.

Padomju savienībai okupējot Latviju, Kārli komandēja uz Limbažiem. Limbašos Ielejas iepazinās ar Miķeli un Emīliju Atāliem, ar kuriem uzturēja draudzību arī Mineapolē. Sajūtot komūnisma briesmas, Kārlis 1941. gada jūnijā dezertēja un piebiedrojās partizāniem mežos un purvos, atstājot Lidiju (kas gaidīja bērnu) un Leonīdu pie drošiem draugiem. Kad Padomju kaŗaspēku izdzina, Kārlis atgriezās Limbažos. Meita Benita piedzima Limbažos 1941. gadā. Vācu okupācijas laikā Kārlis bija cenu inspektors.

1944. gada augusta beigās, tuvojoties Padomju frontei, Ieleju ģimene, kopā ar citām ģimenēm 7 veltumos atstāja Limbažus, dodoties bēgļu gaitās. Bēgot ratos, Lidijai nokrita kurpe, un nebija laika apstāties, to pacelt. Tā viņa nostaigāja gumijas zābakos, līdz Vācijā tika pie

istām kurpēm. Brauca uz Liepāju guļot mežos un tukšās mājās. Pa ceļam saslima zirgs, ko laimīgā kārtā izārstēja. Liepājā zirgu atstāja zvejniekiem, kas ģimēni pieņēma savās mājās. Novembrī ģimene uzkāpa uz kuģa. Pēc 3 dienām, ēdot reizi dienā un guļot uz klāja, iebrauca Gotenhāfenā.

Kaŗa laiku leleju ģimene pavadīja vairākās pilsētās, ieskaitot Nirnbergu un Groshaberdorfu. Pēc kaŗa nokļuva Valkas DP nometnē Fišbachas tuvumā, kur Kārlis strādāja kā grāmatvedis pie māc. Turka un Lidija virtuvē pārtikas sadalē.

1949. gada novembrī ģimene ieceļoja Brukingā (Brookings), Dienviddakotā, kur strādāja farmā. Kautgan saimnieki bija labsirdīgi un devīgi, ģimene 1951. gadā pārcēlās uz Mineapoli, jo Leonīds, nobeidzis vidusskolu, vēlējās studēt. Ģimene īrēja otro stāvu Neimaņu mājā, bet vēlāk nopirka māju uz 2. avēnijas. Kārlis dabūja darbu pie Cargill graudu elevātoriem un Lidija Rosenblatt drēbju rūpnīcā, kur abi nostrādāja līdz pensijām.

Korejas kaŗa laikā Leonīds iestājās gaisa spēkos, pavadot daļu dienesta laika Marokā. Pēc dienesta Leonīds apmeklēja Minesotas universitāti un dabūja darbu pie Univac. Benitu iesvētīja 1959. gadā un 1960. gadā viņa beidza Central vidusskolu. Tanī laikā jaunais 35W lielceļš piespieda mājas nojaukšanu, un ģimene nopirka jaunu māju uz 60. ielas, kur Lidija dzīvoja līdz mūŗa galam. Savā dārzā Lidija audzēja rozes, citas puķes, tomātus, gurķus un skābenes.

Leonīds precējās ar Zani Leiti 1961. gadā - meita Linda. Benita precējās ar Ģirtu Jātņieku 1965. gadā - bērņi Līga, Aldis un Zaiga.

Liels zaudējums leleju ģimenei bija Leonīda nāve 1985. gadā. Lidijai nozīmīgs pārdzīvojums bija, kad 1988. gada vasarā vienīgo reizi pēc kaŗa aizbrauca uz Latviju. Rīgā viņa satika savas māsas dēlu ar sievu un dēliem. Paŗu māsu neizdevās satikt, jo tā bija aizbraukusi uz Daugavpili pie savām meitām un ģimenēm.

Kārlis mira 1995. gadā. Lidija turpināja dzīvot savā mājiņā kopjot savu dāŗu. Par viņas apkopšanu gādāja Benita. Pēdējais zaudējums Lidijai bija Benitas nāve 2007. gada decembrī. Lidijas apkopšanu uzņēmas Līga, Zaiga un Ģirts. Tomēr Lidijai liels prieks bija, ka vairojās mazmazbērņi, kopā 10, kuŗus visus izdevās satikt: Lindas - Sophie un Leo; Līgas - Raitis, Jurgis, Vaira un Jānis; Alŗa - Kalvis, Vilnis, Rūdis un Kristīne.

Lidija sagaidīja savu 96. dzimšanas dienu radu un draugu pulkā. Nedēļu vēlāk saslima un tika ievietota slīmnīcā, kur diagnozēja "aspiration pneumonia". To mēģināja ārstēt, bet bez sekmēm, un viņu pārveda uz aprūpes namu, kur viņa pavadīja pēdējās dienas. 1. maijā Lidija aizmīga mūŗa miegā savas mācītājas un ģimenes klātienē. (Ģirts Jātņieks)

Atvadvārdi Lidijai Ielejai - bērēs 2009. gada 12. maijā.

Nesu pēdējos sveicienus no draudzes un Dāmu saimes. Izvadām šodien Lidiju Ieleju - māti, vecmāmiņu, vecvecmāmiņu.

Kā māti iepazinos ar viņu jaunībā, kad draudzējos ar viņas bērņiem - Leonīdu un Benitu. Kā vecmāmiņu pazīnu viņu, kad mācīju viņas mazbērņus mūsu Latvieŗu skolā. Kā vecvecmāmiņu - domāju un pieminēju Lidiju, kad nesen redzēju dažus viņas mazmazbērņus - te pat viņi rociņās sadevuŗies gāja ārā no bazņīcas.

Dievs bija lēmis Lidijai gaŗu mūŗu. Savā gaŗajā mūŗā viņa piedzīvoja priekus un bēdas. Bet nekas mātei nav skumjāk kā aizvadīt mūŗībā savus bērņus, kā tas bija lemts Lidijai. Bet kuplais pēcteču pulks Lidiju Ieleju pieminēs un atcerēsies vēl tālu nākotņē.

Aldona Pone.

9. jūnija draudzes padomes sēdes atstāstījums

(pēc J. Robiņa rakstītā protokola).

Padomes sēdi vada draudzes priekšnieks Gerolds Luss, bet protokolē sekretāra 2. vietnieks Jānis Robiņš. Vēl savu prombūtni ir legalizējuši Anita Jurēviča, Kristīne Kontere, Āris Nikolopoulos un Eva Tone.

Pēc darba gaitas pieņemšanas un ievada lūgšanas, padome secina, ka maija sēdes protokolu nav iespējams pieņemt, jo nav klāt tā rakstītājas-sekretāres - Sarma Straumane un E. Tone. Protokolu pieņems nākošā sēdē.

Draudzes priekšnieks ziņo, ka lai novērstu konfliktu starp "Trīs tenoru" koncertu un draudzes-skolas kopīgo izbraukumu, kas abi bija paredzēti 13. septembrī, K. Konterei ir izdevies izbraukumu pārlikt un to izkārtot nedēļu vēlāk - 20. septembrī.

Draudzes priekšnieks padomi informē par nākotnē paredzētiem un kalendāra sēdē pieņemtiem sarīkojumiem. Ir nodoms aicināt sporta kopu "Starts" rīkot Jaungada sagaidīšanas svinības, (kas varētu sākties ap plkst.21:00) draudzes nama lejas zālē. Pirms tam - plkst. 19:00 - baznīcas telpās būtu Vecgada vakara dievkalpojums.

Padome piekrīt šiem nodomiem. Dr. priekšnieks arī norāda, ka LELBAs mājaslapā ir lasāms kārtējais Ārmisijas ziņojums, un no ALAs kultūras nozares ir saņemts aicinājums izraudzīt kandidātus ALAs atzinības rakstam. Kandidātu saraksts, kopā ar pilnīgu kandidātu sabiedriskas darbības aprakstu, jāiesūta līdz 24. augustam.

Priekšnieks pateicās Celsmes dienu (CD) tehniskiem rīkotājiem, pieminot padomes locekļus Annu Hobbs un K. Konteri (kas dežūrēja pie galdiņa), Jāni Robiņu (kas pirms pēdējās lekcijas klausītājus informēja par Celsmes dienu vēsturi) un galvenais - pateicās Dāmu saimes locekļiem, kas veica lielāko darbu - ēdināšanu.

Tuvākās dienās priekšnieks sūtīs vēstuli Māc. Dr. Modrā K.Gulbja piemiņas fondam, lūdzot atbalstu CD rīkošanas izdevumu segšanai.

Priekšnieks arī ziņo, ka pirmo reizi "Svētrīta Zvani" uz ārzemēm nosūtīti ar e-pastu. A. Hobbs domā, ka pietiktu ar atgādinājumu e-pastā, ka jaunais nummurs lasāms mājaslapā.

J. Robiņš ierosina padomei pieņemt lēmumu, ka tās locekļiem būtu pienākums apmeklēt vismaz vienu no CD lekcijām. Pēc karstām pārrunām ir skaidrs, ka padome nevar saviem locekļiem uzlikt prasības, tikai izteikt vēlāmību un silti ieteikt.

Nākamās CD lektoriem būtu jānorāda, ka nebūtu vēlams lekcijai būt garākai par pusotru stundu, bet šī laika ietvaros viņiem nebūtu no reizes uz reizi jādiņģējas ar klausītājiem.

Aldis Švalbe ziņo, ka viņam ir paredzēta tikšanās ar Māru Pelēci un Geroldu Lusu, lai pārņemtu draudzes mājaslapu.

Dāmu saimes priekšniece Aldona Pone ziņo, ka Gaņezeram ir nosūtīts \$500 ziedojums, un Pavasaļa tirdziņš ir izdevies labi, bet vēl nav noslēgti visi rēķini.

Draudzes kasieris Visvaris Ģīga ziņo, ka maija mēnesī finansiāli esam plūsos, bet ja skatām sešu mēnešu laika posmu, tad tur tomēr esam vēl \$5,630 minusos, kur pagājušā gadā bijām \$2,242 plūsos. Individuālo kontu pārskatus plānots izsūtīt oktobrī.

Ivars Zemmelis ziņo, ka īres mājā ir ielikta drošības sistēma. Šo darbu uzticēja Lloyd firmas darbiniekiem. Pagraba logiem viņš ir pielicis režģus. To vajadzētu ziņot arī mūsu apdrošināšanas firmai.

Uz jautājumu, vai īres māja atbilst visiem noteikumiem, draudzes priekšnieks atbild pozitīvi.

A.Hobbs ziņo, ka uz Latviju nosūtītas 6 kastes ar grāmatām. Tirdziņā Birutai un Annai palīdzēja Vija Treiberģa ar meitu.

Andris Sprūds ziņo, ka ar Svētrita Zvanu izsūtīšanu un saņemšanu viss ir kārtībā.

Māc. Maija ziņo par draudzes locekļu apmeklējumiem, un izsaka vēlēšanos dzirdēt padomes locekļu atsauksmes un vērtējumus par Celsmes dienu lekcijām un to norisi. Māc. Maijai īpaši iespiešies atmiņā lektore, māc. Daces teiktais, ka draudzēm ir svarīgi koncentrēties ne uz izdzīvošanu, bet uz dzīvošanu. No māc. Daces Zušmanes saņemta sirsnīga pateicība, un viņa izsaka cerību, ka kopā pavadītais laiks CD mums visiem ir bijis patīkams un svētīgs.

Viens no ierosinājumiem CD bija par Svētā vakarēdiena nolikšanu noteiktās svētdienās, teiksim, katra mēneša 1. un 3. svētdienā. Pārrunājot, padome patura pašreizējo kārtību, ko mācītāja nosaka vadoties pēc attiecīgās svētdienas uzsvara.

Māc. izdala dievkalpojumu sarakstu. 5. jūlijā svētdienas dievkalpojums nenotiks, bet visi ir mudināti iet uz vietējās amerikāņu draudzes dievkalpojumu. Jūlijā un augustā mācītāja ņem divas reizes pa nedēļai atvaļinājuma, kas ietvers arī divas svētdienas - 12. jūliju un 2. augustu. Par dievkalpojumu izkārtojumu minētajās svētdienās ziņos svētdienas ziņojumos.

Pie dažādiem jautājumiem māc. Maija norāda uz vajadzību izstrādāt draudzes misijas aprakstu, kas palīdzētu labāk izvērtēt draudzes darbību. Viņa izteic vēlēšanos nākošā padomes sēdē pārrunāt CD ierosinātos jautājumus. Mācītājai ir iebildumi pret ziņu, J. Robiņa CD vēsturiskajā pārskatā: "Ir izveidojies sekojošs CD formāts: pirmā lekcija piektdienas vakarā, divas sestdienā, sprediķis un pēdējā lekcija - svētdienā." Pēc māc. Maijas pārliecības, parasti sestdienā nav bijušas divas lekcijas no viena un tā paša lektora. Bet ja turpmāk mēs sestdienā vēlamies divas lekcijas, tad jāatrod tikai izturīgs lektors. J. Robiņš atzīst, ka viņa pārliecība varbūt balstās uz Kristus draudzes parašu, ko viņš pārnesis arī uz abu draudžu kopējo CD izkārtojumu. Šis jautājums būs jānoskaidro pārbaudot Sv.Zvanos publicētas CD reklāmlapas un norises.

Liekas ir skaidrs, ka saites ar mūsu draudzēm vēl joprojām ir dzīvas, par tām ziņojam arī gada pārskatā, bet būtu vēlami arī isāki ziņojumi pa ceturkšņiem, jo gaŗākus rakstus draudzes locekļi bieži nelasa, vai arī aizmirst. Vispār būtu vēlama lielāka "reklāma" par draudzes projektiem, piem. ziņa par DS \$500 ziedojumu Gaŗezeram, pievienojot kādu ziņu arī par esošo Gaŗezera gaisotni. Sēdi beidzam ar noslēguma lūgšanu. Nākošā padomes sēde būs otrdien, 14. jūlijā.

Garīgas Celmēšanas dienas Minesotā.

Šogad Celmēšanas dienu lektore bija māc. Dace Zušmane no Džordžijas pavalsts, kas neesen ieguvusi teoloģijas maģistra gradu no Emorija universitātes Atlantā. 1999. gadā beigusi Latvijas Universitāti ar bakalaura darbu "Kapellāna loma slimnīcā" un šo darbu veic arī pašreiz. 2002. gadā pieteikusies LELBAs jauno teologu programmā, saņemot piedāvājumu no Sv. Pēterburgas latviešu draudzes Floridā.

Amerikā bijusi jau sešus gadus un kalpojusi piecās latviešu draudzēs un patlaban ir vikāre austrumu apgabalā. Četrus gadus atpakaļ Bostonā iepazinusies ar savu dzīves draugu Valdi Zušmani, un viņa darba un ģimenes apstākļu dēļ nācies pārcelties uz Atlantu un apmesties tuvējā Dikeituras (Decatur) pilsētīnā.

Iesākot pirmo lekciju, māc. Maija Cepure-Zemmele sveica mācītāju Daci ar maģistra grada iegūšanu, pasniedzot puķu buķeti.

Lekcijā "Evanģēliska Kristus baznīca šodien" referente apskatīja baznīcas/draudzes iezīmes: satīcību, sadraudzību, savstarpēju atbalstu, kultūras un teoloģijas mijiedarbību. Viens no svarīgiem jautājumiem ir, kā pastāvēt plūvējošajā pasaulē un kalpot šādā kulturālā, soci-

ālā, politiskā un reliģiskā vidē.

Lektore uzsvēra, ka nevar būt bezkultūrālas kristietības, un arī mēs nevaram atnest savu latvietību. Tajā pašā laikā mēs nedrīkstam ļaut kultūrai dominēt pār evaņģelija vēsti. Būtu vērts jautāt, kas ir mūsu kristietības serde, lai varam droši sarunāties arī ar citas ticības piekritējiem, piemēram, dievturīgiem. Nedrīkstam kļūt izolēti.

Man patika fakts, ka dažām āfrikāņu ciltīm ir bijis nedaudz jāpārveido kristīgās ticības apliecība, lai tā būtu pieņemama viņu kultūras izpratnei. Liekas, ka būtu vēlams to darīt arī attiecībā uz mūsu modernās kultūras pamata, it īpaši Nikajas ticības apliecībā.

Otrā lekcija "Vai sākotnējais Kristus draudzes pamats var būt arī mūsu pamats". Pie iepriekšminētām draudzes iezīmēm referente pievienoja vēl šādas: Dieva valstības celšana, viesmīlība, evaņģelizācija, ikviena līdzdalība. Par svarīgāko referente uzskatīja draudzes viesmīlību, jo Dieva valstību ceļam nevis ar vārdiem, bet gan darbiem. Evaņģelizācija ir Svētā Gara darbs, un tādēļ tā nevar būt uzbāzīga un pasniegta kā "pēdējā un vienīgā patiesība".

No citas puses skatoties, baznīcai ir jābūt: 1) īstenai (autentiskai), 2) atklātai, 3) godīgai un 4) atvērtai. Domu izmaiņa un pārrunas starp draudzes locekļiem un mācītāju un draudzes vadību ir ļoti svarīgas, pat nepieciešamas.

Referente norādīja, ka draudze, kas nezina, kas notiek ārpus tās, kļūst it kā par klubu, bet tas notiek arī tad, ja zaudējam Dieva vadības izpratni. Ir skaidrs, ka draudzes sarūk un tas mūs nomāc. Ieteikums: nebēdāties par "izdzīvošanu", bet gan par "dzīvošanu"! Būtu labi, ja draudzes rūpētos par savu locekļu vajadzībām, to darot Dievam par godu.

Dievkalpojuma pamatā ir Dieva pielūgšana, godināšana, slavēšana un sakramenti. Dieva klātie dievkalpojumā paliek mistērija, ko nespējam pilnībā aptvert un tomēr tā mūs vieno. Liturģija ir veca tradīcija, kur piedalījās visi dievlūdzēji, un mācītājs jūt, ka draudze ir kopā ar viņu un tas viņu atbrīvo un noņem slodzi. Interesants bija norādījums, ka dievkalpojumā "dejojam tautas dejas", nevis skatāmies baleta izrādi. Būtu labi, ja dievkalpojumā rastos ģimeniska izjūta dažādo paaudžu starpā, ka ikviens ir gaidīts un pieņemts.

Lektore atzinās, ka nesejo norādītajiem tekstiem-perikopēm simtprocentīgi, jo rodas brīži un notikumi, kas prasa citu pieeju. No kāda dalībnieka nāca ierosinājums lūgšanas laikā palikt sēdus, jo tas vairotu spēju koncentrēties. Protams, mūsu draudzē jau tagad ir atļauts sēdēt ikvienam, kam stāvēšana rada grūtības, lai dievkalpojums nekļūtu par izturības pārbaudi.

Kā piedzīvo lektore minēja "koinonia" - kristiešu kopienu. Baznīca ir garīgās mājas, kur satiekam citus, viens otru atbalstām un uzticīgi kalpojam Dievam. Šī kopiena veidojas vispilnīgāk ar Svēto vakarēdienu.

Trešajā lekcijā lektore vispirms pabeidza to, ko otrajā nepaguva pateikt. Prātā palika citāts: "Kas nav pazinis Dievu, tas nav dzīvojis, bet katrs seko Dievam citādāk". Viens no svarīgiem punktiem ir izglītība, jo Kristus mācība ir jānodod tālāk. Mūsdienās Kristus mācība ir nepopulāra, bet tādēļ it īpaši svarīga.

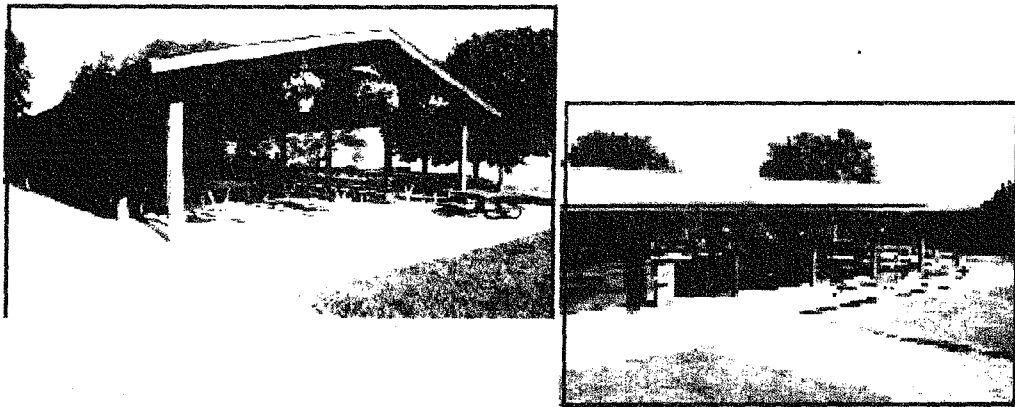
Kāds kristietis izteicis vēlēšanos, kaut viņš spētu kalpot pašam to īpaši neapzinoties; kaut vēlēšanās palīdzēt citiem viņam sekotu kā ēna. Protams, tas saskan ar mudinājumu, lai viena roka nezina, ko otra dara, tādēļ arī publisku atskaiti par ziedojumiem saņemam tikai reizi gadā. Draudzes misija ir atvieglināt praktiskās rūpes, un mēs to darām, jo Kristus tā ir aicinājis.

Lekcijas nobeigumā mācītāja Dace ieskicēja paredzētās trešās lekcijas tematu: "Kādas ir veselīgas draudzes pazīmes". Viena no tām ir veselīga pašapziņa. Nav labi sūdzēties: ka nevaram, ka ir slikti, ka esam par maz. Skaits nav svarīgs, jo arī pirmkristieši pulcējās nelielās grupās. Un nekaunēsīmies arī no vecuma, jo galvenais ir griba būt kopā sadraudzībā ar Dievu un vienam ar otru.

**Draudzes izbraukums
un
Latviešu skolas bērnu svētki
"Bush Lake Park"**

svētdien, š.g. 20. septembrī

paviljons nr. 2

DIEVKALPOJUMS notiks plkst. 10.

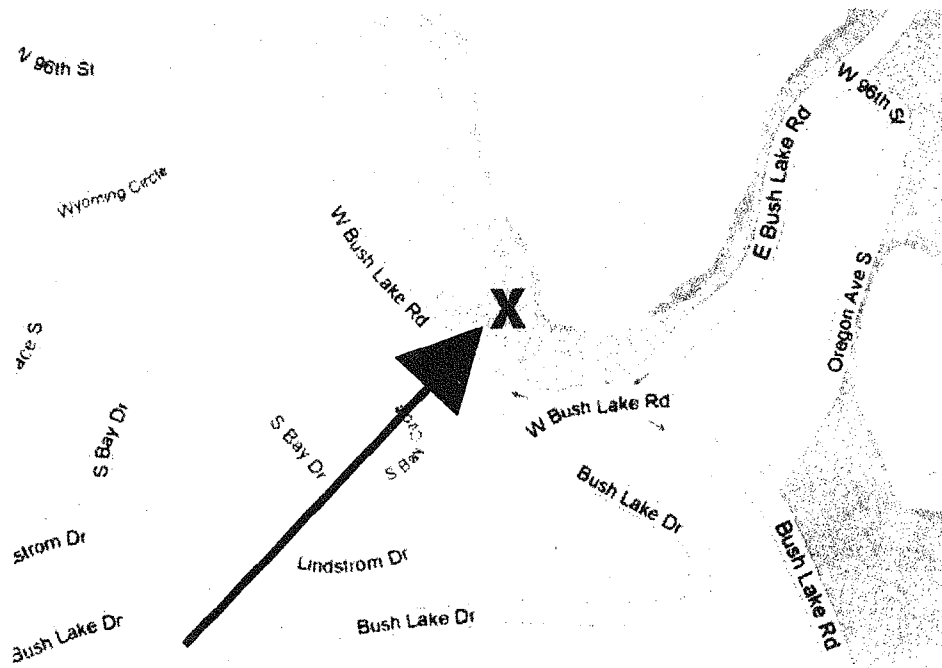
Piknika paviljonā nr. 2

Tam sekos kopējs AZAIDS un Latviešu skolas bērnu svētki

AZAIDAM garīgo lietu valde un skola gādās desiņas un limonādi, bet lūdzam izbraukuma dalībniekus ņemt līdzi groziņus kopējam galdam.

Piesakaties TŪLĪT draudzes kancelejā, tālr: 612-722-4622

Visiem obligāti pieteikties;

Approaching West Bush Lake Park from W. Old Shakopee Road:

Take W. Old Shakopee Road to Bush Lake Road. North on Bush Lake Road to Lindstrom Drive, left on Lindstrom then immediate right on West Bush Lake Road. Parking lots are just south of shelters on the right.

X = paviljons num. 2 "Bush Lake" parka

Approaching West Bush Lake Park Traveling West on 1-494:

Take 494 to East Bush Lake Road exit. South on East Bush Lake Road. East Bush Lake Road continues to the right at the 2nd lights (where 84th street ends) around the lake to Lindstrom Drive (1.5 miles). Right on Lindstrom Drive then immediate right on West Bush Lake Road. Shelters are on the right side of the road. Parking lots are just south of the shelters.

Approaching West Bush Lake Park Traveling East on 1-494:

Take 494 to Highway 169 exit. South on Highway 169 to Highwood Drive. East on Highwood Drive to Bush Lake Road. South on Bush Lake Road to shelters (1.5 miles). Shelters are on the left. Parking lots are south of the shelters.

Vai Celsmes dienās sestdienā būtu vēlami divi referāti?

Rakstā par Garīgas Celsmes dienu (CD) vēsturi Minesotā, kas publicēta "Ceļa biedra", kā arī "Svētrīta Zvanu" 2007. gada jūlija/augusta numuros lietoju šādu frazi: Ir izveidojies sekojošs Celsmes dienu formāts: pirmā lekcija piektdienas vakarā, *divas sestdienā*, sprediķis un pēdējā lekcija svētdienā.

Saņemot šī raksta kopiju, sakarā ar vēsturisko brīdi, kad rīkojām 15. CD, daži apmeklētāji bija ievērojuši šo apgalvojumu un gribēja zināt, kādēļ mums sestdienā ir tikai viena lekcija.

Izrādās, ka šis apgalvojums īsti neatbilst faktiem, kaut gan nav tā, ka tas būtu pilnīgi aplams. Vispirms šādu formātu lietoja Kristus draudze savās divpadsmit CD, kas ievadīja šo pasākumu Minesotā. Ja arī katreiz nebija tieši otra referāta visiem draudzes locekļiem, tad to aizstāja īpaša padomes tikšanās ar referentu.

Pamatā bija doma, ka referentam, ko esam atļidinājuši uz mūsu pilsētu, būtu jādod iespēja izteikties pilnībā. Bieži vien arī pārrunas ar padomi ir bijušas ļoti svētīgas. To varēs apgalvot tie padomes locekļi (un viesi), kas nesen (2007.g.) tikās ar prāv. Kolvinu Makfersonu pie vakariņu galda.

Arī mūsu draudzē ir bijuši vairāki gadījumi ar diviem referātiem sestdienā, īpaši ja ir bijuši divi runātāji (mācītāji Egils un Indra Grīši, un Ivars un Anita Gaides). Dažreiz pēc maltītes ir bijušas īpašas pārrunas vai arī stāsts par savas draudzes darbību (māc. Vitauts Grīvalds).

Ievērojot māc. Daces Zušmanes plašo pieredzi, kalpojot daudzās mūsu draudzēs, īpaši kā vikārei austrumu apgabalā, un tajā pašā laikā nākot no Latvijas, būtu bijis interesanti vairāk uzzināt tieši viņas domas par mūsu draudžu darbību.

Bet, kas ir bijis, tas ir bijis, bet ko darīt nākotnē?

Domāju, ka lielākā daļa dalībnieku būtu labprāt noklausījušies māc. Daces Zušmanes nepabeigtās otrās lekcijas daļu arī pēc maltītes, ko viņa pabeidza svētdienā, atstājot pēdējo referātu ieskicētu. Nedomāju, ka būtu pareizi uzlikt pārāk stingras robežas referātu garumam, bet stunda pirms un stunda pēc ēšanas būtu optimāla (vēlama).

Tāpat domāju, ka būtu vēlams atgriezties pie agrāk pieņemtās kārtības, kad CD notiek ciešanu laikā pirms Lieldienām, jo pēdējie divi CD datumi jūnija sākumā/vidū nav izdevīgi sakarā ar skolu izlaidumiem, kāzām un vasaras nodarbībām, bet abās pēdējās reizēs referentiem citi datumi nebija pieņemami.

Tas nozīmē, ka domāšana par nākošā gada CD būtu jāsāk jau rudenī, lai varētu sazināties ar iespējamiem kandidātiem un saskaņot laikus.

Beidzot gribu norādīt, ka Māc. Dr. Modrja K. Gulbja piemiņas fonds arvien ir gatavs finansiāli atbalstīt šo pasākumu, lai to varētu izveidot pēc iespējas veiksmīgāku un pilnvērtīgāku.

Jānis Robiņš.

LELBA's DRAUDŽU DIENAS 2010 --- no 27. maija - 1. jūnijam.

...no visas savas sirds

...ar visu savu spēku

...ar visu savu prātu (Lk.10:27)

garīgums -- visam cilvēkam

Mīļi aicinām visas paaudzes!

Tuvākai informācijai: māc. Daira Cilne HYPERLINK "mailto:cilnis@earthlink.net"
<cilnis@earthlink.net>, (206)674-9600.

Istabas rezervējamās: Ingrīda Jansone HYPERLINK "mailto:ibjansons@gmail.com"
<ibjansons@gmail.com>

Draudzes KOPĒJU kalpošana.

Svētdien, 12. jūlijā - R. Kubica, S. Pētersone.

Svētdien, 19. jūlijā - A. Švalbe, Ģ. Jātņieks.

Svētdien, 26. jūlijā - M. Otto, G. Luss.

Svētdien, 2. augustā - S. Straumane, L. Zolthere.

Svētdien, 9. augustā - A. Švalbe, R. Kubica.

Svētdien, 16. augustā (Kapu svētki) - Ģ. Jātņieks, V. Sviķis.

Svētdien, 23. augustā - S. Pētersone, G. Luss.

Svētdien, 30. augustā - M. Otto, L. Zolthere.

Svētdien, 6. septembrī - V. Sviķis, S. Straumane.

###

KAS NOTIEK DVĪŅU PILSĒTĀS?

###

Atzīmējot savu astoto gadadienu,
Latviešu organizāciju apvienība Minesotā (LOAM)

riko

Latvijas Nacionālās Operas

TRIS TENORU KONCERTU

Miervaldis Jenčs, Nauris Puntulis, Guntars Rungis,
un komponists *Juris Kulakovs* pie taustiņinstrumentiem.

svētdien, 13. septembrī plkst. 18:00 (6:00 p.p.)

Ritz teātri, 345 - 13th Ave. N.E., Mineapolē (612-436-1129).
(netālu no Jax Cafe, pāris bloku no Universitātes un Broadway ave. krustojuma)

Kafijas galds un atspirdzinājumi ("cash bar")

Auto novietošanas laukums pāri ielai.

Ieeja \$20; bērniem līdz 16 g. \$10.

Pianists Armands Ābols Mineapolē.

Klavieŗu mūzikas draugiem Dviŗņu pilsētās šī gada 12. maijā bija atkal iespēja noklausīties talantīgā latvieŗu virtuoza Armanda Ābola koncertu, ko rīkoja Minesotas latvieŗu koncertapvienība. Šī jau bija trešā reize, kad A. Ābols mūzicēja Dviŗņu pilsētās. Pirmā reize bija 1993. gadā, kad jaunais pianists bija tikko uzvarējis klavierŗspēles konkursā Spānijā, pievērŗot sev kritiķu uzmanību par viņa spoŗo tehniku un mūzikālo interpretāciju.

Otrā reize bija 1997. gadā, kad viņŗš jau bija saistījies ar Čīles Mūzikas konservatoriju un turpināja tālāk izkopt tehnisko veiklību un mūzikalitāti.

ŗogad bija trešā reize, kad varēja baudīt viņa sniegumu Mineapoles un St. Paulas latvieŗu baznīcas telpās. Armands Ābols bija aicināts sniegt Mātes dienas koncertu Ročestrā, MN, par kuŗu kritiķi amerikāņu laikrakstā bija rakstījuŗi spoŗas atsauksmes, apzīmējot viņa sniegumu par vienreizēju.

Mūsu koncertam Armands Ābols bija izvēlējies L. Bēthovena, F. Mendelsona, J. Mediŗņa, L. Garūtas, M. Ravela un F. Lista kompozīcijas. Ievadam Ludviga van Bēthovena trīsdaļīgo Sonātu nr. 26, op. 81a "Les Adieŗus" Adagio-allegro, Andante espressivo, Vivacissimamente; Fēliksa Mendelsona "Bez vārdiem": Op.19-3,1, Op.67-2, Op.62-1, Op.67-4, Op.62-5, Op.62-6, Op.38-6, Op.67-3, Op.62-2.

Pēc starpbrīŗa sekoja Jāŗņa Mediŗņa Dainas nr. 1,2,3,5,6,7; Lūcijās Garūtas Četras prelūdes; Morisa Ravela Sonatina: Modere, Mouvement de menuet, Anime; koncertu nobeidzot ar Franča Lista Ungāŗu rapsodiju nr.2.

Sajūsmināti klausītāji izlūdzās arī piedevas: Pedro Humberto Allende - Tonada nr.5, Edvarda Grīga Skaŗņu tēlojumu "Māŗup".

Armanda Ābola spēle ir nepāŗspējama, vienreizīga tehnika, precīzitāte, skaŗņu skaidrums un ieŗūtība, ŗilbinoŗas noŗu skrejas, gan spēcīgie fortissimo akordi, gan maīgi liriskas melodijas ar dziļu mūzikālu ieŗūtību. Seviŗķi Lista Ungāŗu rapsodijā bija vienreizēji drāmatisku fortissimo un pianissimo pretstati, flīgeļa skaŗņām atgādinot orķestŗa bagātīgo skaŗņu. Armanda Ābola spēle apliecināja, ka ne tikai ēŗģeles, bet arī flīģelis var bŗt "instrumentu karalis".

Pēc koncerta Mineapolē mākslinieks devās uz Vaŗingtonu, D.C. sakarā ar Latvijas valsts prezidenta vizīti un pēc tam uz Latviju, kur koncertēs apmēŗam mēnesi.

Armanda Ābola dzīvesvieta ir Valdiviā, Čīlē; viņŗš ir mācībspēks Čīles Mūzikas konservatorijā (Music Conservatory of Universidad Austral of Chile).

Biruta Treiberģa.

Mineapoles un St. Paulas **Latvieŗu skolas izlaidums** un mācību nobeigums notika ŗ.g. 16. maijā. Latvieŗu skolu absolvēja Renāta Kalniŗņa un Krista Vikŗniŗņa.

Izlaiduma akts iesākās ar karogu ieneŗanu, kam sekoja mācītāģas Maiģas Cepures-Zemmeles uzruna ar lūģŗanu un dziesmām. Ģunas Kalmītes Skuiģiņas klavierŗu pavadījumā visi nodziedāja "Dievs, svēti Latviju".

Sekoja karoga nodoŗana 7. klasei - to saņēma Laura Kontere un Māŗa Treiberģa. 8. klases audzinātāja teica jaukus vārdus savām absolventēm, īpaŗi pieminot meiteŗņu neatlaidību un gribu mācīties.

Skolas pāŗzine un klases audzinātāja izsniedza skolas nobeiguma aplieģības un dāvas. Sekoģa apsveikumi no draudzes mācītāģas, draudzes priekŗnieka, Dāmu saimes priekŗ-

nieces, LOAM, koncertapvienības, draudzes koŗa un Latrvju dievturu sadraudzes Piemares draudzes.

Beidzot arī pašas absolventes tika pie vārda. Renāta Kalniņa minēja: "Es priecājos, ka latviešu skola un latvietība ir daļa no manas dzīves. Vissvarīgākais no visa ir tie cilvēki, kurus pazīstu caur skolu, tie ir ne tikai citi skolēni, bet arī skolotāji un vecāki." Krista Viksniņa minēja: "Man ļoti patika tautas dejas skolā. Viena interesanta lieta par latviešu skolu ir tā, ka mums ir pašiem savs kaķis. Latviešu skolā es esmu iemācījusies, ko nozīmē būt Amerikas latvietei. Ir labi zināt latviešu valodu, lai varu sarunāties ar radiem Amerikā un Latvijā."

Abu meiteņu tēvi - Pēteris Kalniņš un Ansis Viksniņš pateicās gan absolventēm, gan skolotājiem, gan skolai. Ansis Viksniņš nolasīja daļu no raksta, ko bija rakstījusi mūsu skolas bijusī audzēkne, par latvietības nozīmi. Bērniem nevajadzētu atļaut izlemt vai mācīties latviešu valodu, vai braukt uz latviešu skolu sestdienās. Tikai vēlāk, kad bērns pieaug, viņš var isti novērtēt lielo latvisko mantojumu, ko saņem no vecākiem un skolotājiem.

Izlaiduma svinīgai daļai sekoja skolas bērnu priekšnesumi; bērni bija sagatavojuši vairākas dziesmas un dažādus dzejoļus. Patīkami pārsteidza vecākās klases meitenes, viņas nodziedāja pašu izmeklēto dziesmu "Pūt, vējiņi". Vislielāko sajūsma skatītājos izraisīja tautas dejas.

Pēc jaukajiem skolas priekšnesumiem, skolas pārzine aicināja skatuves priekšā visus skolotājus. Pēc karoga iznešanas visi kopīgi nodziedāja "Daugav' abas malas". Visus aicināja uz skolas saimes sarūpēto azaidu.

Šī bija skaista, saulaina un tomēr mazliet skumja diena, bet vienmēr ir cerība, ka skolas absolventes atgriezīsies pie mums skolā, ka neaizmirsīs.

Kristai Viksniņai šī būs ļoti nozīmīga vasara, jo viņa dosies uz Latviju ar ALAs "Sveika, Latvija!" programmu.

Laila Švalbe

Paldies!

Sirsnīgi pateicamies Mineapoles un St. Paulas latviešu ev. lut. draudzes mācītājam Maijai Cepurei-Zemmelei, draudzes locekļiem un draudzes Dāmu saimei, Latviešu organizāciju apvienībai Minesotā (LOAM), dievturu Piemares draudzei, skolēnu vecākiem un vecvecākiem, kā arī visiem citiem mūsu skolas atbalstītājiem un labvēļiem.

Pateicībā, skolas saime.

Latviešu skolas ziņas.

12. septembrī - Latviešu skolas pirmā mācību diena, plkst.9'os.

20. septembrī - Latviešu skolas "Bērnu svētki" un draudzes izbraukums uz "Bush Lake" parku. Aicinām visus esošos skolēnus un ģimenes, gan arī jaunus draugus ar ģimenēm uz jauko pasākumu parkā.

Skola aicina savā pulkā jaunus skolēnus, jaunus vecākus, vecvecākus un jaunus skolotājus. Gaidīsim, gan uz skolas nodarbībām, gan uz spēļu grupiņas tikšanās.

Skola piedāvās tautas deju maksas nodarbības visiem dejojot gribētājiem, kopā ar skolas "Mazo Pērkonīti", lai kopīgi varētu uzstāties Tautību festivālā St. Paulā. Var pieteikt dejojotājus no 5-14 gadu vecumam. Sīkāka informācija sekos.

Var zvanīt Lailai Švalbei: 952-492-5947 vai rakstīt: efredis@Juno.com.

Dievs, Tava zeme deg!

14. jūnijā aizvesto piemiņai veltītā sarīkojumā redzējām filmā uzņemtu kantātes *Dievs, Tava zeme deg* ieskaņojumu. Dzejnieka Andreja Egliša un komponistes Lūcijas Garūtas darbu atskaņoja *Ave Sol* (dirigents Imants Kokars) koris. Ērgelnieka Aivara Kalēja pavadījums. Sōlo daļu izpildīja baritons Egīls Siliņš un tenors Jānis Sprogis.

Programmu ievadīja Teiksmas dziedājums un Ģirta Jātņieka uzruna. Noslēguma vārdus teica Miķelis Ģiga.

1944. gada 21. maijā *Baznīcas ziņas*, 22. n-rā mums labi pazīstamais mācītājs/pianists profesors Edmunds Šmits bija publicējis Lūcijas Garūtas un dzejnieka Andreja Egliša kantātes iztirzājumu.

Pateicoties Ausmas Ģigas gādībai, varam sniegt šo rakstu nesaisinātā veidā Svētrīta Zvanu lasītājiem 2009. gadā.

Lūcijas Garūtas kantāte "Latviešu lūgšana Dievam".

Mūzikas meistari ir radījuši divējādus darbus. Vienos mēs tūliņ redzam ko oriģinālu, ar lielu prasmi veidotu. Mēs tad baudām jaunas nedzirdētas harmonijas, tiksmīnāmiem ap vēl nebijušām melodijām, dzirkstošajiem ritmiem, apbrīnojam atjautīgos izsmalcinātos polifonijas viļņus. Ir citi darbi, kuŗos mēs tāpat manām meistara roku, bet tur tas vairs nav tas svarīgākais. Tur ir kas vēl vairāk: šie darbi dīvainā kārtā ir izteikuši taisni mūsu jūtas. Tie runā taisni to pašu valodu, kuŗā mēs būtu izteikušies, ja vien prastu ko teikt šai melodiju valodā. Klaušdamies šādā skaņdarbā mēs iegrimstam mūsu pašu slepenajā pasaulē, ļaujām izsāpēt mūsu sāpēm, noreibt mūsu liksmei, notvīkt mūsu mīlai, lūgties mūsu lūgšanām. Pie šādiem darbiem katrs jau sen būtu minējis, piem., Vītola "Gaisms pili", Kalniņa "Svešumā klīstot", Dārziņa "Mātes dziesmu", Zāliša "Ceļu uz dzimteni" u.t.t. Tagad mēs tūliņ un bez apdoma starp tādiem darbiem minēsim Lūcijas Garūtas "Latviešu lūgšanu Dievam". Kaut tās apmēri daudz lielāki, kaut uzbūve daudz sarežģītāka, tomēr pārāk ātri, tā sakot, vienā mirklī tā bija latvju sirdis iekarojusi, jo tā vēstīja mūsu pašu pārdzīvojumus šai nopietnajā vēstures brīdī un vēstīja tos tik zīmīgi, tik patiesi, kā mēs vēl, šķiet, nebijām dzirdējuši.

Nemierīgie pasāžu virpuļi, atkārtotie īsie, it kā pārtrūkušie motīvi (Dievs, tava zeme deg), šaudīgās terces, kas skraida uz vienu otru pusi kā izbiedēti putni ("Debesis upuŗu nopūtu pilnas"), sīki lejup kritieni pustoņos ("vaimanā nelaimju dzilnas") - viss tas un cits vēl neaparakstāmais tēlo kādu smeldzi, tas ir mūsu smeldzi, bikli uzstāda kādu baigu jautājumu, mūsu jautājumu, kas paliek neatbildēts. Tad ieskanas otrs "vadītājmotīvs" sōlo balsij ("Dievs, vai nāk pastara tiesa"). Motīvs ir mierīgāks, vīrišķāks, bet smagāks par iepriekšējo - tas vairāk-kārt atkārtodamies pauž par ko liktenīgu, nenovēršamu. Šim motīvam kantātē ir izcila vieta. Tālākā gaitā, dažādi pārveidodamies, vīdamies kopā ar pirmo motīvu, tas saista kantātes daļas savā starpā, veido no tām vienu, lielāku formu, ar kopīgu pamatnoskaņu. Pēc šā otrā temata ieskanas atkal pirmais nemiera trauksmes motīvs. Kad tas pāršalcis, apņemies, tad klusumā atmirdz veseli audi siltu, dzidru, īsti latvisku melodiju. Vispirms ierunājas kāds sirms tētiņš, kuŗa acis grib redzēt tepat dzimtenē Dieva sauli norietot, "Lai redz jauni ozoliņi vēl spožāku uzlēcot". Viņa motīvu, pārveidotu vēl dzidrāku un vēl vieglāku uztver gaišās sievu balsis ("Jaunas sievas, jaunas mātes, Dievu mīļi palūgsim"). Šim sōlo un mazāko ansambļu dziedājumiem sanēdamas, un tautiski teikdamas piebiedrojas citas balsis. Liekas, it kā esam nonākuši kādā saulainā latvju sētā, kur sapulcējušies vairāki, nevis lai patērzētu, bet lai smagajā likteņa stundā noturētu svētbrīdi un runātu ar pašu Mūžīgo. Pēc rāmajām gaišajām dai-

nām skan smagais liktenīgais otrais sākuma motīvs ("Klausī, Dievs, lūgšanu maigu"). Kāds nopietns vīrs, dzīves pazinējs, varbūt pats mājas tēvs vērs gudru dzīvē rūdītu skatu pret debesīm un teic aizlūguma vārdus kā priesteris par tautu, par visu cilvēci: "Pacel no putekļiem pilsetas, kalngalus atpakaļ stādī". Atkal visus pārņem vienas domas - par brīža drausmo nopietnību, visu mutē: "Dievs, tava zeme deg!" Tad klusā īsti latviskā sirsnībā runā bāleliņš kaņavīrs: "Ai, zemīte, tēvu zeme" (tenora sōlo ar pavadījumu vienkāršos akordos). Viņa varoņgars un kvēlā griba tēvzemi sargāt gaida vēl vienu palīgu: "Met, Dieviņi, robežā savu zelta zobentiņņu". Tūliņ pēc viņa gaišajā cerībā un rūpju nemierā dzied savu motīvu citas dzimtenes sargātājas - latvju mātes ("Šūpojiet šūpuli"). Kaņavīra motīvu uztveŗ vīri, tad viss koris. Tad kori ieskanas kāds jauns skarbāks šķautnaināks motīvs ar asu ritmu, cietumu un spēku. Otrais ("Lai vīru acīs spožums deg"). Tas vēsta vīru pienākumu apziņu, apņēmību un gatavību ziedoties. No jauna ieskanas abi sākuma motīvi, briesmas un cietais liktenis. Otrais ("klausī, Dievs lūgšanu kvēlu"), savīdamies ar citiem, aug spēkā, veidojas, modulē, smeldz: te tas runā savā mūzikas valodā par dziļo noslēpumu, te par cerībām, te par lūgšanas kvēli.

Pēc šī kāpinājuma, modulāciju trauksmes atkal apskaidrots miers. Kaut kur no tālienes tikko sadzirdami skan: "Mūsu tēvs". Melodija apbrīnojami vienkārša, harmonijas vēl vienkāršākas. Te vairs nav mākslas, te ir reliģijas valoda. Šeit klausītāju sirdis ielija numinozais klusums, un viņi klausījās vēstis no otras pasaules. Viņu pašu cilvēcīgās pārdomas, apceri, iekšējās sarunas izteica ievītās starpbalsis ar citiem agrāk skanējušiem motīviem (piem., "kaut debesis un akmens brēktu", "Viņš neaizmirsīs mazo tautu", "Uz augšu lūdzot acis raugās", "Vai neredzat jau miera zvaigznes" - kuŗas izaug no tā paša melodiskā "apņēmības motīva", kas bija pamatā iepriekšējam: "Lai Vīru acīs spožums deg"). Pie vārdiem "un piedodi mums mūsu parādus", melodija it kā vairāk atdzīvojas, iegūst drāmatiskāku izteiksmi, top atkal cilvēcīgāka. Tad tā atkal izskan klusajā liegajā Dieva slavinājumā. Otrreiz "Mūsu Tēvs" skan visam korim, viengabalainos akordos, bez pārtraukumiem un starpdziedājumiem. Tas it kā pasvīturo lūdzējas tautas vienprātību un pārliecināto nostāju. Liekas, nu "Dieva vārds" ir no neaizsniedzamās tāles nonācis lejup pie mums un atradis savu māju vietu cilvēkā, stiprinājis viņu smagās ikdienas darbam un cīņai. Iegūto nocietināto ticību pauŗ beigu daŗa: "Mēs jauni zvani". Tā ir taisni tāda nostāja, kādu pārdzīvo latvieŗa cilvēks, no īsta dievkalpojuma nācis: viņš ir kaut ko lūdzis un kaut ko arī guvis.

Ja pieietu kantātei ar ārējām tīri aistētiskām mērauklām, tad, protams, daŗs labs varētu celt arī šādus vai tādus iebildumus. Cits varbūt gribētu vēl stingrāku formālu vienību, cits varbūt domātu, ka baznīcas stils prasītu vairāk polifonijas, vēl lielākas balsu patstāvības. Cits varbūt tikotu lielākas dažādības ērģeļu pavadījumā, cits atkal gribētu lielākus kontrastus paŗu mūzikālo tematū (vai "leitmotīvu") izvēlē. Cits vēlētos vietumis īsāku, koncentrētāku izteiksmi, cits atkal vairāk drāmatisma un kāpinājuma, piemēram beigu daŗā. Taču liekas, ka visas tamlīdzīgas prasības it kā nebūtu īsti vietā, jo te jau ir lūgšana, nav koncertdarbs. Tāpēc te mērauklas citas un pirmā un pēdējā paliek tā - cik izpaustais pārdzīvojums ir patiess, īsts, nemākslots. Gribētos teikt, ka taisni tā ir Garūtu Lūcijas darba stiprā puse. "Dziesmu dziedu, kāda bija, ne tā manis darināta" Liekas, ka komponiste savā ziņā varētu teikt šādus vārdus par savu kantāti. Tā neizklausās "darināta", izgudrota, izgrebta. Tā drīzāk izklausās iedvesmes brīdī dzimusi improvizācija. Tur viss ir dabīgs, tik pārdzīvoti un tāpēc iet no sirds uz sirdi. Tādēļ pie šās kantātes nedrīkst nākt lai baudītu, nogarŗotu, aistētiski tiksminātos, vai sijātu. Te jānāŗ tāpat kā komponiste pati darījusi: lai ar šām skaņām Dievu lūgtu.

Atcerēsimies pirmuzveduma dienu. Toreiz pulcējuŗies pārpilnā baznīcā, nesdami sevi kādu smeldzi, mēs bijībā pūlējāŗies pacelt acis uz to, kas neizdibināŗms, bet augstāks un labāks par visiem. Toreiz mums līdz ar dziesmu skaņām galvas pacēlās un nolaidās, pirksti sa-

krustojās lūgšanā un daudzas mutes klusi, klusi čukstēja svētvārdus līdzī. Lai mūsu mūziķi piedod, ja viņus tobrīd it kā piemirsām. Mēs laikiem gan negriezām vēribu ne uz Vētras balss dzidro, sirsnīgo plūsmu, ne Kaktiņa samtaino vīrišķību, ne uz viņu abu smalkjūtīgajiem tulkojumiem. Nepamanījām arī T.Reitera kvēles, ne viņa koŗa pacilāto spēku, ne gaišo apgaroto vieglumu. Visi viņi, arī pati meistare un dzejnieks bija tikai mūsu pārstāvji, kas izteica mūsu domas. Viņi bija it kā mēs paši. Tāpēc mēs viņiem pateicīgi sākām justies tikai labu laiciņu pēc tam, kad skaņas bija jau izskanējušas. Tikai tad mēs iedomājāmies, ka tas taču ir arī mākslas darbs, kuŗā taču bijis tik daudz daļa. Gribētos tomēr apgalvot, ka šāda kantātes klausīšanās bija vispareizākā, ja pat varbūt vienīgā pareizā!

Pirms beigām gribētu norādīt vēl uz vienu šās kantātes guvumu. Komponiste kopā ar dzejnieku savu pārdzīvojumu lokā ir atrisinājuši vienu problēmu, gar kuŗu citādi vēl ilgi būs jāpūlas mūsu teologiem: proti latviskā kristietības problēmu. Tā ir īsti reliģioza, kristīga, bet tā ir arī īsti latviska noskaņa, kuŗu vēsta šī kantāte. Kur vēl būtu vienkopus tik daudz tik latvisku melodiju? Un tomēr tā ir svētcere, kas nes pāri tautas lokam. Te ir kas nacionāls, un tomēr arī kas pārnacionāls, universāls savās tieksmēs, jūtās. Šās kantātes skaņās mūsu mācītāji varēs smelties jaukus ierosinājumus, kā vairāk latviskot savas svētrunas, paturot tais ne-mainīgo kristīgo kodolu. Šī kantāte liek pukstēt latvju sirdij, liek domāt un just latviski un aiz dainu melodiju viegluma un dzidruma tā rāda kvēlo, svēto nopietnību.

Šāds izteiksmes viegluma un iekšējās nopietnības apvienojums ir zīmīgs abiem kantātes autoriem, kā dzejniekam, tā komponistei. Andrejs Eglītis taisni pēdējos gados ātri tapa iemīļots. To viņš ir pelnījis arī citādi, bet vairākkārt esmu dzirdējis runājam, ka liela nozīme esot bijusi arī tai dziļi slēptai reliģiozai stīgai, kuŗas melodija klusi, kautri nemanāmi skanot cauri tikpat kā visās viņa dzejās. Tagadne pēc reliģijas slāpst visvairāk!

Lūcija Garūta citreiz auda skaņu audus tik smalkus, kā "sapnītis zelta stellēs". Citreiz atkal viņa sāpju pārņemta, bet tās uzvarējusi, lēja savus skaņu tēlus bronzā vai kala rūdītā tēraudā. Šoreiz viņa cēlusi templi. Kopā ņemot šī kantāte ir jāatzīst par vienu no jaukākām balvām nevien pēdējos gados, bet arī mūsu kultūras dzīvē vispārīgi. Ceļš uz tautu tai nav vairs jānovēl, jo tas radies tūliņ - liels un plašs. Vairāk par citiem par šo balvu gan būs jāpiecējas mūsu latviešu Baznīcai.

Edmunds Šmits.

Latvieši ASV atklātajās volejbola meistarībās 2009. gadā Mineapolē.

ASV vīriešu volejbola meistarībās, kas risinājās Mineapolē no 23. līdz 30. maijam piedalījās pavisam 9 latvieši, spēlējot no 12 vienībām.

Pirmajā posmā sacensības notika no 23. līdz 26. maijam. Atklātajā grupā "Legion Blue" vienībā no East Greenbush, NY spēlēja *Artūrs Kūlāns*.

AA grupā "Thunderball MVA" vienībā no St. Anthony, MN spēlēja pagājušā gada labākais gremdētājs ALAs m./s. *Čarlijs Veldre*, "Summit" vienībā no Bolingbrook, IL spēlēja *Artūrs Kūlāns* un "Top shelf" vienībā no Čikāgas spēlēja *Roberts Tupurītis*.

A grupā "T.Mellons 40s" vienībā no Eagan, MN spēlēja *Matts Lācis* un "Team CORE" vienībā no Kenosha, WI - *Ēriks Zvērs*.

55-nieku grupā "NHeat" vienībā no Plymouth, MN spēlēja *Jānis Runka*, un "Spike Force 55" vienībā no Northfield, NJ - *Ēriks Pāvels*. 60-iekū grupā "Boomers" vienībā no St. Paul, MN arī spēlēja *Jānis Runka*.

Otrajā posmā sacensības notika no 27. līdz 30. maijam. BB grupā "River Rats" vienī-

bā no Vašingtonas, IA spēlēja *Edmunds Pelds*.

50-nieku grupā "Spike Force 50" vienībā no Northfield, NJ spēlēja *Ēriks Pāvels*, savā laikā 1985. gadā 1. Globālās spēlēs Garezerā labākais gremdētājs.

70-nieku grupā "Minnesota Golden Masters" vienībā no Minnetonka, MN spēlēja *Jānis Grotāns*.

Sieviešu volejbolā neizdevās saziņēt nevienu latvieti, bet varbūt kāda bija paslēpusies zem mainīta vārda.

Vērojot spēles BB grupā vīriešiem, likās, ka ALAs izlase varētu godam pastāvēt, un ja šī grupa spēlētu otrajā posmā, tad piedalīšanos tur varētu viegli apvienot ar ALAs meistarībām Piemiņas dienas nedēļas nogalē, kas vienmēr ir tiešā konfliktā ar ASV atklātajām m./s. pirmajā posmā. Šogad tas maksāja Čikāgai trīs labus gremdētājus un zaudētu pirmo vietu.

Pirms sacensībām "USAVolleyball" (USAV) parasti rīko daždažādas sanāksmes. Šogad pirmo reizi tika rīkots USAV kongress ar vairākiem referātiem un sekojošām diskusijām par profesionālo, izlases un jaunatnes (īpaši zēnu) volejbolu. Tā bija laba maiņa no agrākās darba sekas, kur ALAs pārstāvis varēja piedalīties tikai īsā "affiliated organizations" sanāksmē.

Kongresā varēja piedalīties visas organizācijas un interešu grupas. Īpaši labu un pilnīgu pārskatu sniedz jaunais USAV vadītājs Dags Bils (Doug Beal). Vakarā sekoja tradicionālais Dorotejas Boisī (Dorothy Boyce) bankets, kur izdalīja dažādas atzinības balvas. Bija arī tā sauktais "Salute to Region 10", kur ietilpst arī Minesota, pieminot Jēkabu (Ilmāru) Lāci, kas vairākus gadus bijis reģiona vadītājs.

ALA sadarbojas ar USAV jau kopš 50-tajiem gadiem un ar "Jewish Community Center" un "Turners" ir vienīgās etniskās vienības USAV organizācijā. Organizācijām ir iespēja pieņemt kandidātus apbalvošanai ar "Robert L.Lindsay Meritorious Service Award", ko šogad saņēma *Anita Tuma* un *Kārlis Grīnvalds* no Kalamazū. ALAs Sporta nozares oficiālais pārstāvis pie USAV ir Egons Duņēns no Hjūstonas, TX, bet šogad Egons uz kongresu bija deleģējis ilggadīgo pārstāvi Jāni Robiņu no St. Paulas, MN.

JR

###

PATEICĪBAS

###

Sirsnīgi pateicamies mācītājai Maijai par garīgo aprūpi un Svētā vakarēdiena pasniegšanu mūsu O-mammai Lidijai lelejai viņas pēdējās dienās, par izvadīšanu, un par stiprinājumu mūsu grūtajā laikā! Paldies Aldonai Ponei par sirsnīgajiem atvadu vārdiem no mūsu draudzes.

Ģirts Jātņieks ar Lidijas mazbērniem Līgu, Aldi un Zaigu.

###

Sludinājumi

###

Varu jums palīdzēt **MĀJU PIRKŠANĀ** vai **PĀRDOŠANĀ!**

To daru visā Dviņu pilsētu rajonā vairāk nekā 25 gadus.

Ar jautājumiem, lūdzu zvaniet katrā laikā: MĀRIS KURMIS - Counselor Realty -

612-558-6784 (mob.), 952-476-1832 (mājās).

Izkārtoju mājas izpārdošanu (*Estate Sales*).

Vai Jūs pārceļaties, vai jālikvidē mājas iekārta? Jāatbrīvo māja no mēbelēm, traukiem, sīkumiem, utt.? **Es varu Jums palīdzēt.**

- * Izšķiroju mantas (sazinoties ar ģimeni) - ko paturēt ģimenē, ko pārdot, ko izmest.
- * Sakārtoju mantas pārdošanai.   * Nocenoju pārdodamās mantas un izsludinu.
- * Vadu pārdošanu/*Estate Sale*. (Aizvedu palikušās mantas uz labdarības org.).

Maija Zaeska: 763-972-2521 (mājās); 952-454-4172 (kabatas tālr.);
zaeska@frontiernet.net

Visi dzer tēju... City Pages 2008 apbalvoja "**LaSociete du The**"
kā labāko tējas veikalu Dvīņu pilsētās.

Šis tējas veikals jau pastāv trīspadsmit gadus - piedāvā tējas no visas pasaules. Veikalā var iegādāties vairāk nekā 200 tēju šķirnes - baltās un zaļās tējas, pouchong un oolong tējas, pu-erh tējas un daudzas citas. **Tur ir galdīņi**, kur baudīt šīs daudzās un dažādās tējas uz vietas, kā arī var iegādāties piederumus tējas pagatavošanai un dāvanām.

Veikals ir atvērts no pirmdienas līdz piektdienai no plkst.12:00 līdz 18:00, sestdienās no 10:00 līdz 18:00, svētdienās slēgts.

Savā veikalā laipni ielūdz īpašnieks **Tony Ruggiero** un **Božena Dimants**.

Viņi sniegs izsmelošu informāciju par visu, kas saistās ar tējām.

Adrese - 2708 Lyndale Ave. So., Mineapolē 55408, WWW.Teashop.us; tālr. 612-871-5148

Vai Jums māja pārpildīta? Vai vēlaties izretināt latvisko mantu krājumus?

Draudzes tirdziņos varam pārdot Jūsu tautiskās mantas - "Lietotas" vai, kā angļiski sauc "pre-owned", mantas ir vēl derīgas. Mēs varam atrast jaunas mājas latviskiem priekšmetiem: spilveniem, audumiem, keramikai, koka izstrādājumiem, gleznām, prievītēm, rotām u.c. (Pavasara tirdziņš š.g. 9. maijā) No ienākuma - 20% baznīcai, 80% paliktu Jums.

Lūdzu sazināties ar Ausmu Ģigu (651-644-0886) vai Maiju Zaesku (763-972-2521).

Draudzes darbinieku KANCELEJAS STUNDAS

Otrdienās - darbvede Elga Pone, 10:00-14:00 dienā.

Trešdienās - māc. Maija Cepure-Zemmele, 10:00-13:00 dienā. -
kasieris Visvaris Ģiga, 10:00-14:00.

Ceturtdienās - māc. Maija Cepure-Zemmele, 10:00-13:00 dienā. -
darbvede Elga Pone, 10:00-14:00.

Draudzes kanceleja: 612-722-4622. Mācītāja kanceleja: 612-722-0174; mājā: 763-546-8178.

Ja vēlaties runāt ar māc. Maiju Cepuri-Zemmeli, tad lūdzu zvaniet uz viņas mājām
763-546-8178, vai ja ir vēlēšanās satikties, tad sazvanoties tādu var izkārtot.

Draudzes locekļus, kuŗi vēlētos mācītāju satikt runas stundu laikā, lūdzam pirms izbraukšanas zvanīt uz baznīcas kanceleju. Iespējams, ka neparedzētu apstākļu dēļ mācītāja ir izbraukusi. Ja baznīcas durvis darba laikā ir slēgtas, lūdzu piezvaniet durvju zvanu (augšējais zvans-augšējam stāvam, apakšējais zvans-lejas stāvam).

Church Services and Calendar of Events.

July.

Sunday 5 - NO Church Service today.

Pastor Maija on vacation July 9 - 15.

Sunday 12 - 10:00 AM - Church Service; fellowship after service.

Sunday 19 - 10:00 AM - Church Service with Holy Communion;
fellowship after the service.

Sunday 26 - 10:00 AM - Church Service with Holy Communion;
fellowship after the service.

August.

Pastor Maija on vacation July 29 - Aug. 5.

Sunday 2 - 10:00 AM - Church Service; fellowship after the service.

Sunday 9 - 10:00 AM - Church Service with Holy Communion;
fellowship after the service.

Sunday 16 - 10:00 AM - Service at Crystal Lake Cemetery.

Sunday 23 - 10:00 AM - Church Service with Holy Communion; fellowship with lecture
by Māris Bergmanis about Latvia's regaining of independence in 1991.

Sunday 30 - 10:00 AM - Church Service; fellowship after the service.

September.

Sunday 6 - 10:00 AM - Church Service with Holy Communion; fellowship after service

---

=====
*** Draudzes e-pasta adrese: mndraudze@gmail.com

*** Draudzes mājas lapa: www.mndraudze.org
=====

